

เลขที่โครงการ 1503/A016

รายงานการวิจัย

การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของวิศวกรไทย:
กรณีศึกษาบริษัทญี่ปุ่นในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร

The Use of English for Communication by Thai Engineers:

A Case Study of Japanese Companies

at Amata Nakorn Industrial Estate

TNI

ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยจาก

สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

เลขที่โครงการ 1503/A016

รายงานการวิจัย

การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของวิศวกรไทย:
กรณีศึกษาบริษัทญี่ปุ่นในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร

**The Use of English for Communication by Thai Engineers:
A Case Study of Japanese Companies
at Amata Nakorn Industrial Estate**

ผู้วิจัย

กฤษณะ โฆษุณหั่นท์

สำนักวิชาพื้นฐานและภาษา
สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยจากสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ปีงบประมาณ 2557

พฤษภาคม 2558

ชื่อเรื่อง การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของวิศวกรไทย
 : กรณีศึกษาบริษัทญี่ปุ่นในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร
ชื่อนักวิจัย ฤกษ์ โฆษณนันทน์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาสภาพการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และ ปัญหาและอุปสรรคการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของวิศวกรไทย: กรณีศึกษาบริษัทญี่ปุ่นใน นิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ วิศวกรที่ทำงานบริษัท ญี่ปุ่นในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร จำนวน 223 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ คะแนนเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมุติฐาน โดยใช้สถิติ t-test และ F-test (One - way ANOVA) ในกรณีพบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยจะทำการทดสอบเป็นรายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ

ผลการวิจัย พบว่า วิศวกรไทยที่ทำงานบริษัทญี่ปุ่นในอุตสาหกรรมอมตะนครที่ตอบ แบบสอบถามส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี มีประสบการณ์ในการทำงาน 1-5 ปี และ ดำรงตำแหน่งอยู่ในระดับปฏิบัติการ ในด้านความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ได้ใช้ ภาษาอังกฤษทุกวัน โดยพบว่ามีการใช้ทักษะการอ่านมากที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอ่านไปรษณีย์ อิเล็กทรอนิกส์ และอ่านข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตที่เป็นภาษาอังกฤษ รองลงมาทักษะด้านการฟัง เช่น การฟังในที่ประชุม ฟังข้อมูลจากผู้บริหาร จากผู้เชี่ยวชาญ จากลูกค้า และฟังจากสื่อต่างๆ เช่น วิทยุ โทรศัพท์ ซีดี ทักษะด้านการเขียน พบว่า ส่วนใหญ่จะเขียนจดหมายธุรกิจในลักษณะของการส่ง ข้อมูลผ่านไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ และทักษะด้านการพูด พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีการใช้ทักษะ ดังกล่าวน้อยมาก ส่วนใหญ่พูดนำเสนอรายงานในที่ประชุม เป็นต้น เมื่อเปรียบเทียบตามตำแหน่ง งานของวิศวกร พบว่าวิศวกรที่มีตำแหน่งระดับบริหารมีการใช้ภาษาอังกฤษในภาพรวมมากกว่า วิศวกรที่มีตำแหน่งระดับปฏิบัติการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการอ่านและการเขียน และ เปรียบเทียบตามความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษ พบว่าวิศวกรที่มีความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษ ต่างกัน มีระดับการใช้ภาษาอังกฤษในภาพรวมต่างกันทั้งทักษะด้านการฟัง ทักษะด้านการอ่าน ทักษะด้านการพูด และทักษะการเขียน

ปัญหาและอุปสรรคการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร พบว่า การรู้คำศัพท์ ไวยากรณ์เป็น ปัญหาหลักทั้งต่อทักษะการอ่านและทักษะการเขียน

คำสำคัญ: ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร วิศวกรไทย บริษัทญี่ปุ่น

Title The Use of English for Communication by Thai Engineers: A Case Study of Japanese Companies at Amata Nakorn Industrial Estate

Author Krishna Kosashunhanan

ABSTRACT

This research aims to investigate the use of English for communication as well as to find out problems and obstacles in using English for communication among Thai engineers: a case study of a Japanese company in Amata Nakorn Industrial Estate. Participants of the research are 223 Thai engineers who are working in a company in Amata Nakorn Industrial Estate. Data collection tools in the research are questionnaires and interviews. Statistics that were applied in data analysis are Percentage, Mean, Standard Deviation (SD), and Hypothesis Testing by using T-test and F-test (One - way ANOVA). Differences of an average was analyzed based on Scheffe's methods.

The research findings reveal that most of Thai engineers who answered the questionnaire had a bachelor degree, with working experiences from 1 to 5 years and they were in operational level. The frequency of the English usage was every day. Reading was an English communication skill that was mostly used by reading electronic mails and information from the internet. Then it was followed by listening skill that was performed when engineers attended meetings, contacted their boss, experts or customers as well as listened to other sources such as radios, televisions and CDs. The engineers also performed their writing skill when they wrote business letters in a form of the electronic mails. The final skill that was mentioned was speaking. A chance to speak English in the workplace was rare, only during meetings when Thai engineers did a presentation. In terms of participants' positions, in general employees in Higher or Executive level had more chances to use English, especially for reading and writing skills. In terms of the frequency, the findings show differences in the frequency of English usage among those engineers. The level of their English performance was also different according to their ability in listening, reading, speaking and writing.

The problems and obstacles in using English for communication were lack of vocabulary and grammar comprehension. They could affect Thai engineers' English reading and writing skills.

Keywords: English for Communication, Thai Engineers, Japanese Companies

กิตติกรรมประกาศ

การจัดทำวิจัยครั้งนี้ สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี เนื่องจากการสนับสนุน ส่งเสริม
ชี้แนวทางจากคณะกรรมการทุกท่าน ตลอดจนคำแนะนำและข้อคิดเห็น ตลอดจนการแก้ไข
ข้อบกพร่อง และก่อให้เกิดคุณค่าในผลงาน ตั้งแต่เริ่มศึกษาจนมาเป็นงานวิจัย ได้ตรงตามวัตถุประสงค์
ของงานวิจัยที่ได้ตั้งไว้

ขอขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญที่กรุณาตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ตลอดจนให้
คำแนะนำ ได้แก่ รศ.ดร.จิราภา วิทยากรักษ์ ผศ.ดร.งามทิพย์ วัฒนเกษม และ ผศ.ดร.วรรณวิมล รุ่งธีระ
และขอขอบคุณสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ที่ให้ทุนสนับสนุนการวิจัย

ท้ายนี้ข้าพเจ้าขออ้อมรับคำติชม จากผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่าน ด้วยความภาคภูมิใจ เพื่อจะได้
นำไปปรับปรุงแก้ไข ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยหวังว่าผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนต่อไป

กฤษณะ โฆษมุนหนันท์

พฤษภาคม 2558

TNI

สารบัญ

บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ข
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญตาราง	ช
สารบัญภาพประกอบ	ณ

บทที่	1
1 บทนำ	1
ความสำคัญและที่มาของการวิจัย	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	5
สมมติฐานการวิจัย	6
ขอบเขตของการวิจัย	6
กรอบแนวคิดในการวิจัย	7
นิยามศัพท์เฉพาะ	7
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	8
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	12
การฟังภาษาอังกฤษ	9
องค์ประกอบการฟังภาษาอังกฤษ	10
ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ	11
การอ่านภาษาอังกฤษ	13
องค์ประกอบการอ่านภาษาอังกฤษ	13
ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ	13
การพูดภาษาอังกฤษ	15
องค์ประกอบการพูดภาษาอังกฤษ	15
ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ	17

สารบัญ (ต่อ)

การเขียนภาษาอังกฤษ	20
องค์ประกอบของการเขียนภาษาอังกฤษ	20
ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ	23
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	24
	47
3 ระเบียบวิธีวิจัย	28
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	28
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	29
วิธีการสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	29
การเก็บรวบรวมข้อมูล	32
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้	32
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	34
การเก็บรวบรวมข้อมูล	34
สัญลักษณ์ที่ใช้การวิเคราะห์ข้อมูล	35
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	35
5 สรุปผลและอภิปรายผล	49
สรุปผลการวิจัย	49
อภิปรายผลการวิจัย	51
ข้อเสนอแนะการวิจัยในอนาคต	53
บรรณานุกรม	54
ภาคผนวก	59
ก. แบบสอบถาม	60
ข. แบบสัมภาษณ์	64

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
3.1 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามในแต่ละด้าน	30
4.1 จำนวนและค่าร้อยละของข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระดับการศึกษาสูงสุด	35
4.2 จำนวนและค่าร้อยละของข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามประสบการณ์ในการทำงาน	36
4.3 จำนวนและค่าร้อยละของข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระดับตำแหน่งงาน	36
4.4 จำนวนและค่าร้อยละของข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษ	36
4.5 จำนวนและค่าร้อยละของข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามจำนวนการใช้ภาษาอังกฤษ	37
4.6 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการ สื่อสาร	38
4.7 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการ สื่อสารทักษะด้านการฟัง	39
4.8 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการ สื่อสารทักษะด้านการพูด	39
4.9 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการ สื่อสารทักษะด้านการอ่าน	40
4.10 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการ สื่อสารทักษะด้านการเขียน	41
4.11 ข้อเสนอแนะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	42
4.12 ผลการเปรียบเทียบการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จำแนกระดับตำแหน่ง งาน	44
4.13 ผลการเปรียบเทียบการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจำแนกตามความถี่ในการ ใช้ภาษาอังกฤษ	45

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
4.14	เปรียบเทียบความแตกต่างการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อของวิศวกร จำแนกตามความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทักษะด้านการฟัง	46
4.15	เปรียบเทียบความแตกต่างการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อของวิศวกร จำแนกตามความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทักษะด้านพูด	46
4.16	เปรียบเทียบความแตกต่างการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อของวิศวกร จำแนกตามความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทักษะด้านการอ่าน	47
4.17	เปรียบเทียบความแตกต่างการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อของวิศวกร จำแนกตามความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทักษะด้านการเขียน	47
4.18	เปรียบเทียบความแตกต่างการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อของวิศวกร จำแนกตามความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในภาพรวม	48

สารบัญภาพประกอบ

ภาพ	หน้า
1.1 สัดส่วนการลงทุนของนักลงทุนต่างชาติ พ.ศ. 2556	2
1.2 สัดส่วนการลงทุนในเขตอุตสาหกรรม	4
1.3 กรอบแนวคิดในการวิจัย	7
2.1 องค์ประกอบการเขียน	21

บทที่ 1

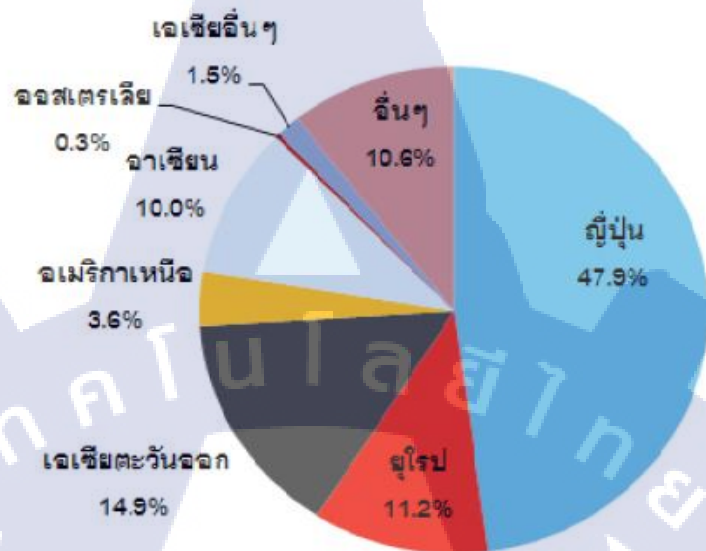
บทนำ

ความสำคัญและที่มาของการวิจัย

ความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (Information technology and communications) โดยเฉพาะการเกิดขึ้นของเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่ส่งผลให้การติดต่อสื่อสารเป็นได้อย่างสะดวกและรวดเร็ว หรืออาจจะเรียกว่าเป็นการสื่อสารแบบไร้พรมแดน กล่าวคือทุกคนสามารถติดต่อสื่อสารผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตกับบุคคลอื่นๆ ได้ทั่วโลก ดังนั้นปัจจุบันจะเห็นการติดต่อสื่อสารทั้งในระดับบุคคลและระดับหน่วยงานผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต โดยการติดต่อสื่อสารนั้นมีทั้งการติดต่อสื่อสารโดยการเขียน เช่น การเขียนข้อความผ่านไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ (email) หรืออีเมล การพูดและการฟังผ่านโปรแกรมสำหรับการติดต่อสื่อสาร เช่น โปรแกรมสไกป์ (Skype) และการอ่าน เช่น การอ่านบทความวิชาการ การอ่านสาระความรู้ ความบันเทิงต่างๆ จากเว็บไซต์ เป็นต้นโดยการติดต่อสื่อสารผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตมีทั้งที่เป็นการติดต่อสื่อสารแบบทางการและการติดต่อสื่อสารแบบไม่เป็นทางการ

การลงทุนของบริษัทต่างชาติลงทุนในประเทศไทย ปัจจุบันบริษัทต่างชาติเข้ามาลงทุนในประเทศไทยเป็นจำนวนมาก จากข้อมูลพบว่าการลงทุนของญี่ปุ่นในประเทศไทย คิดเป็นสัดส่วนประมาณ ร้อยละ 3.6 ของการลงทุนของญี่ปุ่นทั่วโลก และเมื่อพิจารณาจากยอดการยื่นขอส่งเสริมการลงทุนต่อคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนแห่งประเทศไทย (Board Of Investment - BOI) ในปี พ.ศ. 2557 พบว่าประเทศญี่ปุ่นครองอันดับ 1 ของยอดการลงทุนจากต่างประเทศทั้งหมด มีโครงการยื่นขอส่งเสริม 194 โครงการ มูลค่าเงินลงทุน 80,492 ล้านบาท รองลงมาคือ ลักเซมเบิร์ก มีโครงการยื่นขอส่งเสริมจำนวน 3 โครงการ มูลค่าเงินลงทุน 57,509 ล้านบาท อันดับที่ 3 คือ สหรัฐอเมริกา มีโครงการยื่นขอส่งเสริม 15 โครงการ มูลค่าเงินลงทุน 36,681 ล้านบาท อันดับที่ 4 สาธารณรัฐเกาหลี มีโครงการยื่นขอส่งเสริม 21 โครงการ มูลค่าเงินลงทุน 13,567 ล้านบาท และ อันดับที่ 5 คือจีน มีโครงการยื่นขอส่งเสริม 9 โครงการ มูลค่าเงินลงทุน 9,434 ล้านบาท เมื่อพิจารณาตามแหล่งที่มาของเงินลงทุนในโครงการที่ได้รับการอนุมัติส่วนใหญ่มาจากประเทศญี่ปุ่น

จีนและสาธารณรัฐเกาหลี ตามลำดับ ดังภาพ 1.1 (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนแห่งประเทศไทย, 2557)

ภาพ 1.1 สัดส่วนการลงทุนของนักลงทุนต่างชาติ พ.ศ. 2556

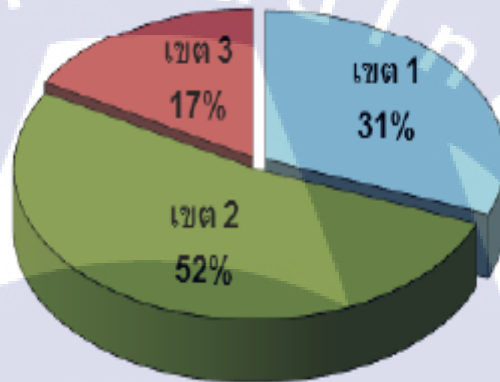
(ที่มา: การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย, 2556 : 6)

สาเหตุที่ญี่ปุ่นลงทุนในไทยเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะช่วงหลังวิกฤตเศรษฐกิจ เพราะความจำเป็นที่ต้องขยายฐานการผลิตตามบริษัทที่เป็นคู่ค้าของตน เพื่อรักษารฐานลูกค้าไว้ เมื่อบริษัทขนาดใหญ่ โดยเฉพาะบริษัทผู้ผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้า อิเล็กทรอนิกส์ ผู้ผลิตยานยนต์ขยายกำลังการผลิตในประเทศไทย มีเป้าหมายเพื่อส่งออกไปยังภูมิภาคต่างๆ ทั่วโลก (ธีราร อุดมไพจิตรกุล, 2549) และในปี พ.ศ. 2554 ที่เกิดอุทกภัยในประเทศไทยครั้งยิ่งใหญ่ ส่งผลกระทบต่อโครงสร้างพื้นฐานของโรงงานบริษัทญี่ปุ่นไม่ว่าจะเป็นโรงงานผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ โรงงานประกอบรถยนต์ โรงงานชิ้นส่วนและเครือข่ายห่วงโซ่อุปทานของหลายอุตสาหกรรม ซึ่งรัฐบาลไทยในสมัยนั้นต่างกังวลเป็นอย่างมาก จะเกิดการย้ายฐานการผลิตไปยังประเทศอื่น แต่กลับพบว่าจำนวนเงินลงทุนของบริษัทญี่ปุ่นยังคงมีเพิ่มขึ้นโดยมีสาเหตุหลัก ๆ 3 ประการด้วยกัน 1) ผลจากแผ่นดินไหวและสึนามิเมื่อปี 2554 ได้ส่งผลต่อความเชื่อมั่นในการผลิตไฟฟ้าจากพลังงานนิวเคลียร์ในประเทศ รวมทั้งนโยบายการปิดโรงไฟฟ้านิวเคลียร์ทั้งหมดในอีก 18 ปีข้างหน้า นั้นหมายถึงต้นทุนการผลิตสินค้าในอนาคตมีความไม่แน่นอนเพิ่มมากขึ้น ประกอบกับผลจากสึนามิในครั้งนั้นทำให้เขตอุตสาหกรรมในพื้นที่ที่เกิดสึ

นามิไม่สามารถฟื้นฟูได้ในระยะเวลาอันสั้น ทั้งจากกัมมันตรังสีและความล่าช้าของรัฐบาลญี่ปุ่นในการช่วยเหลือภาคเอกชน 2) ประเทศจีน เป็นตัวแปรที่สำคัญมากในหลายปีที่ผ่านมาทั้งในเรื่องความขัดแย้งในเรื่องพรมแดน และที่น่าสนใจคือการเข้ามามีอิทธิพลทางเศรษฐกิจมากขึ้นเรื่อยๆ ในอาเซียน โดยเฉพาะการใช้ประเทศไทยเป็นทางผ่านไปยังประเทศในกลุ่มแม่น้ำโขงและพม่า ซึ่งเป็นตลาดที่จีนเข้ามามีอิทธิพลอยู่แต่เนื่องจากกลุ่มประเทศดังกล่าวยังมีระบบสาธารณูปโภคไม่ดี การใช้ไทยเป็นฐานในการเข้าไปยังเพื่อนบ้านจึงยังมีความสำคัญ และ 3) การเกิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนและอิทธิพลทางเศรษฐกิจจากจีน ไหลมายังภูมิภาคอาเซียนเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งเป็นฐานผลิตของอุตสาหกรรมญี่ปุ่นมายาวนาน การเชื่อมต่อกันระหว่างประเทศในกลุ่มอาเซียนจะเพิ่มมากขึ้น หลังจากเกิดประชาคมอาเซียน นั้นหมายถึงตลาดที่แต่เดิมแยกเอาแต่ละประเทศออกจากกันจะรวมกันเป็นกลุ่มเศรษฐกิจที่มีศักยภาพทั้งกำลังซื้อพร้อมกับโครงข่ายห่วงโซ่อุปทานระดับโลก (Global supply chain) ที่อุตสาหกรรมหลักของญี่ปุ่นได้วางไว้ในอาเซียนมาตลอด (ธนาคารไทยพาณิชย์, 2556)

เขตอุตสาหกรรมการลงทุนในประเทศไทยได้แบ่งออกเป็น 3 เขตการลงทุน คือ เขต 1 ประกอบด้วย 6 จังหวัดในส่วนกลาง ได้แก่ กรุงเทพมหานคร นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ และสมุทรสาคร เขต 2 ประกอบด้วย 12 จังหวัด ได้แก่ กาญจนบุรี ฉะเชิงเทรา ชลบุรี นครนายก พระนครศรีอยุธยา ภูเก็ต ระยอง ราชบุรี สมุทรสงคราม สระบุรี สุพรรณบุรี และอ่างทอง เขต 3 ประกอบด้วย 58 จังหวัด แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ 36 จังหวัด และ 22 จังหวัด รายได้ดังนี้ 36 จังหวัด ได้แก่ กระบี่ กำแพงเพชร ขอนแก่น จันทบุรี ชัยนาท ชุมพร เชียงราย เชียงใหม่ ตรัง ตราด ตาก นครราชสีมา นครศรีธรรมราช นครสวรรค์ ประจวบคีรีขันธ์ ปราจีนบุรี พังงา พัทลุง พิจิตร พิษณุโลก เพชรบุรี เพชรบูรณ์ มุกดาหาร แม่ฮ่องสอน ระนอง ลพบุรี ลำปาง ลำพูน เลย สงขลา สระแก้ว สิงห์บุรี สุโขทัย สุราษฎร์ธานี อุตรดิตถ์ และอุทัยธานี และ 22 จังหวัด ได้แก่ กาฬสินธุ์ นครพนม นราธิวาส น่าน บุรีรัมย์ บึงกาฬ พะเยาแพร่ มหาสารคาม ยโสธร ยะลา ร้อยเอ็ด ศรีสะเกษ สตูล สุรินทร์ หนองบัวลำภู ชัยภูมิ หนองคาย อุบลราชธานี อุรธานี และอำนาจเจริญ โดยในปี พ.ศ. 2557 โครงการที่นักลงทุนต่างชาติได้รับการอนุมัติ อยู่ในเขตการลงทุน 2 จำนวน 229 โครงการ (86,502 ล้านบาท) รองลงมาคือเขตการลงทุน 1 จำนวน 133 โครงการ (61,480 ล้านบาท) และเขตการลงทุน 3 จำนวน 53 โครงการ (4,000 ล้านบาท) ทั้งนี้

โครงการส่วนใหญ่ตั้งอยู่ในเขตจังหวัดชลบุรี กรุงเทพมหานคร และระยอง (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนแห่งประเทศไทย, 2557) ดังปรากฏในภาพ 1.2 เมื่อพิจารณารายจังหวัดพบว่านิคมอุตสาหกรรมอมตะนครในจังหวัดชลบุรีมีบริษัทญี่ปุ่นที่เข้ามาลงทุนประมาณร้อยละ 60.46 โดยดำเนินอุตสาหกรรมต่าง ๆ เช่น ยานยนต์ (32.64) เหล็ก โลหะ พลาสติก (25.52) เครื่องใช้ไฟฟ้า (14.02) สินค้าอุปโภค บริโภค (10.25) เคมีภัณฑ์ (9.83) บริการและสาธารณูปโภค (7.53) และอื่นๆ (0.21) (อมตะ คอร์ปอเรชั่น, 2010)

ภาพ 1.2 สัดส่วนการลงทุนในเขตอุตสาหกรรม

(ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนแห่งประเทศไทย, 2557)

การทำงานร่วมกันระหว่างคนไทย คนญี่ปุ่น และชาวต่างชาติอื่น ๆ มีการติดต่อสื่อสารทั้งในระดับบุคคลและระดับหน่วยงานโดยส่วนใหญ่จะใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสาร ซึ่งการติดต่อสื่อสารมีทั้งการสื่อสารด้วยการพูด เช่น การสนทนาระหว่างผู้บังคับบัญชาและผู้ใต้บังคับบัญชา เพื่อนร่วมงาน การพูดในที่ประชุมของบริษัท การพูดเพื่อนำเสนอผลิตภัณฑ์ตลอดจนผลงานของบริษัท เป็นต้น การอ่าน เช่น การอ่านคู่มือ การอ่านสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการทำงานจากเว็บไซต์ การเขียน เช่น การเขียนจดหมายเพื่อติดต่องานผ่านไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ และการฟัง เช่น การฟังบทสนทนาจากคู่สนทนา การฟังในที่ประชุม เป็นต้น จะเห็น

ว่าทักษะทั้ง 4 ด้านจะใช้ควบคู่กันไปในการทำงานทั้งนี้เพื่อการสื่อสารที่สามารถความเข้าใจตรงกันในการทำงาน และให้การดำเนินงานของบริษัทประสบความสำเร็จ

การติดต่อสื่อสารในสังคมปัจจุบันจำเป็นต้องใช้ภาษาสากลในการติดต่อสื่อสาร นั่นคือการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ ดังนั้นบุคคลใดที่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ดีย่อมได้เปรียบคู่แข่งกัน และในปี พ.ศ. 2558 ประเทศไทยได้เตรียมความพร้อมสำหรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน โดยมีการจัดเตรียมความพร้อมในด้านๆ เช่น การคมนาคม การศึกษา แต่สิ่งสำคัญประการหนึ่งคือการเตรียมความพร้อมของคนไทยให้เข้าสู่ประชาคมอาเซียนอย่างฉลาด ดังนั้นหน่วยงานทั้งภาครัฐบาลและเอกชนต่างรณรงค์และส่งเสริมการเตรียมความพร้อมให้กับพนักงาน ประชาชนในการใช้ภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอังกฤษซึ่งได้รับการยอมรับว่าเป็นภาษาสากล

ภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญต่อทั้งในระดับบุคคล หน่วยงาน เพราะความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยี วิทยาศาสตร์ส่วนใหญ่มาจากประเทศแถบยุโรปและประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นหากต้องการติดตามความก้าวหน้าต้องมีความรู้เป็นภาษาอังกฤษเป็นอย่างดีเพราะบทความ ตำรา แม้กระทั่งเว็บไซต์ที่เผยแพร่สารสนเทศเหล่านี้ส่วนมากใช้ภาษาอังกฤษในการเผยแพร่ ปัจจุบันการทำธุรกิจกับบริษัทต่างชาติ หรือการค้าขายกับต่างประเทศจำเป็นต้องมีความเชี่ยวชาญในการใช้ภาษาอังกฤษเป็นอย่างมากเพราะในการทำธุรกิจย่อมมีระเบียบ ข้อตกลงต่างๆ ที่เป็นทางการดังนั้นหากบุคคลที่มีความเชี่ยวชาญในการใช้ภาษาอังกฤษดีย่อมได้เปรียบทางธุรกิจ

ดังนั้นผู้วิจัยในฐานะที่เป็นอาจารย์สอนภาษาอังกฤษและทำงานในสถาบันการศึกษาที่ทำหน้าที่เป็นผู้ผลิตวิศวกรป้อนตลาดแรงงานโดยเฉพาะอย่างยิ่งตลาดแรงงานในบริษัทญี่ปุ่น เล็งเห็นถึงความสำคัญในการวิจัยเรื่องการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของวิศวกรไทย: กรณีศึกษาบริษัทญี่ปุ่นในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร โดยจะนำข้อมูลมาเป็นแนวทางในการปรับปรุงหลักสูตรและกระบวนการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นตามเป้าหมายของการผลิตบัณฑิต วิศวกรรมศาสตร์เพื่อตอบสนองปรัชญาการศึกษาแห่งชาติ ทั้งนี้เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของตลาดแรงงานและเพื่อเตรียมบัณฑิตให้พร้อมที่จะแข่งขันในตลาดแรงงานสากลได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของวิศวกรไทย: กรณีศึกษาบริษัทญี่ปุ่น

ในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร

2. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของวิศวกรไทย: กรณีศึกษาบริษัทญี่ปุ่นในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร

สมมติฐานการวิจัย

1. ระดับตำแหน่งงานของวิศวกรที่ต่างกันใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารต่างกัน
2. ความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษของวิศวกรต่างกันใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยเรื่องใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของวิศวกรไทย: กรณีศึกษาบริษัทญี่ปุ่นในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการวิจัยดังนี้

1. เนื้อหาของการวิจัย ในการวิจัยครั้งนี้เน้นศึกษาเพื่อการติดต่อสื่อสารของวิศวกรไทยที่ทำงานในบริษัทญี่ปุ่น โดยศึกษาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้านได้แก่ ทักษะการอ่าน ทักษะการเขียน ทักษะการฟัง และทักษะการพูด
2. กลุ่มตัวอย่าง ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ วิศวกรไทยที่ทำงานในบริษัทญี่ปุ่นในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร จำนวน 505 บริษัท (อมตะนคร, 2014: 19-142) ที่ใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารธุรกิจต่างๆ โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นวิศวกรประมาณ 223 คน จากบริษัทของญี่ปุ่นที่เปิดทำการ ณ อมตะนคร จังหวัดชลบุรี โดยเป็นการสุ่มแบบตามสะดวก
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ โดยเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมใช้แบบผสมผสาน (Mix method) ได้แก่ แบบสอบถามและการสัมภาษณ์ (โดยจัดทำเป็นกลุ่มสนทนา เพื่อค้นหาข้อมูลเชิงลึก)

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ

สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. ตำแหน่ง
2. ความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษ

ตัวแปรตาม

การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

1. การฟัง
2. การพูด
3. การอ่าน
4. การเขียน

ภาพ 1.3 กรอบแนวคิดในการวิจัย

นิยามศัพท์

วิศวกรไทย หมายถึง บุคลากรซึ่งทำหน้าที่เป็นวิศวกรบริษัทญี่ปุ่นในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนครซึ่งอาจจะทำหน้าที่แตกต่างกันไป เช่น วิศวกรจัดซื้อ และดำรงตำแหน่งหน้าที่แตกต่างกัน เช่น ผู้จัดการ หัวหน้างาน และวิศวกรในระดับปฏิบัติการ

บริษัทญี่ปุ่น หมายถึง บริษัทญี่ปุ่นที่เปิดดำเนินงานในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร ในปี พ.ศ. 2557-2558 จำนวนทั้งสิ้น จำนวน 505 บริษัท (อมตะนคร, 2014 : 19-142)

ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หมายถึง การติดต่อสื่อสารของวิศวกรที่ทำงานในบริษัทญี่ปุ่น โดยใช้ทักษะภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้าน ได้แก่

ทักษะการอ่าน หมายถึง การอ่านไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ หนังสือพิมพ์ คู่มือจดหมายเวียน / ป้ายประกาศ รายละเอียดเกี่ยวกับสินค้าและผลิตภัณฑ์ รายงาน/บันทึกข้อความ ตลอดจนอ่านข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตที่เป็นภาษาอังกฤษ

ทักษะการพูด หมายถึง การสนทนาได้ตอบในชีวิตประจำวัน การเจรจาต่อรองทางธุรกิจ พูดนำเสนอรายงานในที่ประชุม การโต้ตอบทางโทรศัพท์ ตลอดจนการพูดแสดงความคิดเห็นในที่ประชุมโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาในการสื่อสาร

ทักษะการฟัง หมายถึง การฟังภาษาอังกฤษจากการสนทนาในชีวิตประจำวัน การสนทนาจากผู้ร่วมงานในที่ทำงาน ฟังข้อมูลจากผู้บริหาร / จากผู้เชี่ยวชาญ / จากลูกค้า ฟังภาษาอังกฤษในที่ประชุม และฟังภาษาอังกฤษจากสื่อมวลชนต่างๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ เป็นต้น

ทักษะการเขียน หมายถึง การจดบันทึกข้อมูล การเขียนจดหมายธุรกิจ / เขียนรายงาน เขียนโครงการ เขียนจดหมายสมัครงาน /เขียนประวัติส่วนตัวโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักในการเขียน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. นำผลการวิจัยมาใช้ในการเป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของวิศวกรไทย
2. นำผลจากวิจัยมาปรับปรุงในรายวิชา ENL-201 ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 3 ตลอดจนรายวิชาภาษาอังกฤษอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสาร นอกจากนี้ยังนำผลการวิจัยมาปรับปรุงรูปแบบการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับความต้องการของตลาดแรงงาน
3. นำผลการวิจัยมาทำเป็นบทความวิจัยเพื่อเผยแพร่ในการประชุมวิชาการระดับชาติ หรือนานาชาติหรือตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของวิศวกรไทย: กรณีศึกษาบริษัทญี่ปุ่นในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร ผู้วิจัยได้ศึกษาทบทวน ทฤษฎีและงานวิจัย ดังนี้

1. การฟังภาษาอังกฤษ
 - 1.1 องค์ประกอบการฟังภาษาอังกฤษ
 - 1.2 ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ
2. การอ่านภาษาอังกฤษ
 - 2.1 องค์ประกอบการอ่านภาษาอังกฤษ
 - 2.2 ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ
3. การพูดภาษาอังกฤษ
 - 3.1 องค์ประกอบการพูดภาษาอังกฤษ
 - 3.2 ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
4. การเขียนภาษาอังกฤษ
 - 4.1 องค์ประกอบการเขียนภาษาอังกฤษ
 - 4.2 ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การฟังภาษาอังกฤษ

ธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาของมนุษย์จะเริ่มจากการฟัง และการเลียนแบบเสียงที่ได้ฟัง จึงอาจกล่าวได้ว่า การฟังเป็นจุดเริ่มต้นแห่งทักษะการเรียนรู้ภาษา การฟังกับการได้ยินมีความหมายแตกต่างกัน กล่าวคือ การฟังเป็นทักษะสร้างสรรค์ในการทำความเข้าใจเสียงที่เราได้ยิน ผู้ฟังจะรับเอาคำพูดที่ได้ยิน การจัดเรียงลำดับคำตลอดจนการขึ้นลงของเสียงมาสร้างให้เกิดความหมาย (Rivers, 1980 : 16) ส่วนการฟังเป็นความสามารถที่จะเข้าใจว่าประโยคหนึ่งประโยคใดนั้นมีความสัมพันธ์กับประโยคอื่นๆ ที่พูดไปแล้วอย่างไร และเข้าใจว่าประโยคดังกล่าวมีหน้าที่อย่างไร

ในการสื่อสาร ซึ่งในการฟังผู้ฟังจะเลือกแต่เฉพาะสิ่งที่สัมพันธ์หรือตรงกับจุดประสงค์ในการฟัง และจะไม่สนใจกับสิ่งที่ไม่ต้องการ (Widdowson, 1981 : 60) ดังนั้นการฟังเป็นการรับรู้ความหมายจากการได้ยิน หรืออาจจะเรียกว่าเป็นทักษะในการรับสาร (Receptive skill) และเกิดความเข้าใจเรื่องราวที่ได้ยิน (กุสุมา รักษมณี, 2536 : 60) ดังนั้นความเข้าใจจากสิ่งที่ได้ยินและการฟังเป็นองค์ประกอบหนึ่งของกระบวนการฟังที่มีความสำคัญยิ่ง ซึ่งในการดำเนินชีวิตในแต่ละวันของคนจะเห็นว่าการสื่อสาร 4 รูปแบบ ซึ่งมอร์เลย์ (Morley, 1984 : 7) ได้ชี้ให้เห็นว่าในการสื่อสารในชีวิตประจำวันเราใช้ทักษะการฟังมากที่สุด คือในแต่ละวันมนุษย์ใช้ทักษะการฟังถึงร้อยละ 50 ในขณะที่ใช้ทักษะอื่น คือ การพูดร้อยละ 25 การอ่านร้อยละ 15 และการเขียนร้อยละ 10 ซึ่งสอดคล้องกับ รูบินและทอมสัน (Rubin and Thompson, 1994 : 85) ชี้ให้เห็นว่าในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน คนเราใช้เวลาเฉลี่ยร้อยละ 60 ของเวลาทั้งหมดไปในการฟัง ทั้งนี้การฟังจะนำไปสู่ทักษะการพูด ถ้าผู้เรียนได้รับการฝึกทักษะการฟังไม่เพียงพอจะมีผลทำให้ไม่สามารถใช้ภาษาในการสนทนาได้ เห็นได้ว่าเราใช้การฟังค่อนข้างมากในชีวิตประจำวัน ดังนั้นควรจะใส่ใจในทักษะการฟัง เพื่อให้การฟังประสบผลสำเร็จโดยเฉพาะอย่างยิ่งการฟังภาษาอังกฤษในทางวิชาการ

องค์ประกอบของการฟังภาษาอังกฤษ

องค์ประกอบการฟังมีส่วนสัมพันธ์กับความสามารถกับการฟัง โดยส่วนประกอบของการฟังมีส่วนประกอบอยู่ 3 ประการ (Stammer, 1977 : 661) คือ

1. การได้ยินเสียง (Hearing) เป็นการกระทำ ที่ไม่ตั้งใจ บางครั้งก็ไม่มี ความหมาย
2. การฟัง (Listening) เป็นการกระทำอย่างตั้งใจ สามารถที่จะจับความหมายของสิ่งที่ได้ฟังนั้นได้
3. การตีความ (Auditing) เป็นการฟังเพื่อเข้าใจความหมาย ผู้ฟังต้องมีความรู้ หรือมีประสบการณ์เดิมมาช่วย จึงจะเข้าใจความหมาย

อย่างไรก็ตามริเวอร์ส (Rivers, 1980 : 16) ได้แสดงทัศนะว่า การฟังเป็นทักษะที่สร้าง ความหมาย (Creative skill) กล่าวคือ เมื่อได้ยินเสียงผู้ฟังจะอาศัยคำ การเรียงลำดับคำและ น้ำเสียงที่ได้ยินมาสร้างความหมาย ซึ่งการสร้าง ความหมายนั้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ 3 ประการ คือ

1. ข้อมูลทางภาษาศาสตร์ (Linguistic information) ผู้ฟังไม่จำเป็นต้องฟังสิ่งที่ผู้พูด พูดออกมาทั้งหมด แต่ผู้ฟังจะสามารถสร้างข้อความที่ตามมาได้ทั้งหมดจากคำพูดในตอนต้น
2. บริบททางด้านสถานการณ์ (Situational context) หมายถึง สถานการณ์ในการพูดที่มีผลต่อการรับฟังของผู้ฟัง เป็นความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่ผู้ฟังได้ยิน สิ่งที่ถูกพูดออกมา และสิ่งที่ผู้ฟังคาดว่าจะได้ยินต่อไป
3. ข่าวสารที่เป็นที่เข้าใจ (Comprehended message) หมายถึง ความสามารถเข้าใจ ข่าวสารของผู้ฟังซึ่งขึ้นอยู่กับความตั้งใจของผู้พูด และผู้ฟังยึดเอาตัวชี้แนะทางเสียง (Sound signal) ซึ่งเป็นเจตนาของผู้พูดมาตีความหมายทำให้ความหมายของสิ่งที่ได้ยินแตกต่างกันไปตามสถานการณ์

กล่าวโดยสรุป องค์ประกอบการฟังมีส่วนสัมพันธ์กับความสามารถกับการฟังโดยต้องอาศัยองค์ประกอบ 3 ประการคือการได้ยินเสียง การฟัง และการตีความ ซึ่งการฟังจะเข้าใจได้ด้นั้นต้องอาศัยปัจจัย 3 ประการคือ ข้อมูลทางภาษาศาสตร์ บริบททางด้านสถานการณ์ และข่าวสารที่เป็นที่เข้าใจ

ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ

การฟังภาษาต่างประเทศ แต่ละคนมีระดับการฟังที่แตกต่างกันไป ซึ่งแมคกี (Mackey, 1965 : 261) ได้แบ่งระดับการฟังออกเป็น 2 ระดับ คือ

1. ความจำ (Recognition) หมายถึง การจำหรือการจำแนกเสียงที่เกี่ยวข้องกับการเน้นหนักในคำและระดับเสียงสูงต่ำในประโยคได้ทันที รวมทั้งสามารถเชื่อมโยงระหว่างเสียงที่ได้ยินกับภาพที่เห็นได้

2. ความเข้าใจ (Auditory comprehension) ได้แก่ การเข้าใจรูปคำ และความหมายของคำในประโยคที่ได้ยินจากเทป และองค์ประกอบต่าง ๆ ของภาษา ที่รวมกันเป็นข้อความ

นอกจากนั้นแฮร์ริส (Harris, 1974 : 32 - 40) ได้จำแนกความสามารถในการฟังภาษาต่างประเทศออกเป็น 2 ระดับ คือ

1. ความสามารถในการจำแนกเสียง ประกอบด้วย ความสามารถในการจำแนกเสียงคำโดดโดยสามารถจำแนกเสียงว่าเหมือนหรือต่างกันอย่างไร หรือคำใดออกเสียงต่างไปจากคำอื่นๆ

ที่ได้ยิน นอกจากนั้นยังมีความสามารถในการจำแนกคำที่มีอยู่ในข้อความ โดยสามารถจำแนกได้ว่าคำใดที่ได้ยินในประโยค หรือข้อความนั้นตรงกับรูปภาพใด หรือประโยคใด

2. ความสามารถในการเข้าใจข้อความที่ได้ฟัง ประกอบด้วย ความสามารถในการปฏิบัติตามประโยคคำสั่งที่ให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม ความสามารถในการเลือกคำตอบให้ตรงกับข้อความที่ได้ฟัง และความสามารถในการเข้าใจเรื่องราวทั่วไปที่จำลองสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน โดยผู้ฟังสามารถจดจำสาระสำคัญต่าง ๆ ได้

อย่างไรก็ตามวาเลตต์ และดิสสิก (Valette and Disick, 1972 : 141 - 149) ได้แบ่งระดับขั้นของการฟังเป็น 5 ระดับคือ

1. การรับรู้ (Perception) ผู้ฟังสามารถสังเกตความแตกต่างของภาษา เกี่ยวกับเสียง คำ และระดับเสียงขึ้นลงของข้อความได้
2. การจำ (Recognition) ผู้ฟังจะเข้าใจความหมายของประโยค และข้อความสั้นๆ ที่ได้ยิน
3. การยอมรับความคิด (Reception) ผู้ฟังสามารถเข้าใจคำศัพท์ ประโยค บทความสั้นๆ
4. ความเข้าใจ (Comprehension) ผู้ฟังสามารถเข้าใจคำอธิบาย คำตอบ และจับใจความของข้อความที่ได้ยิน แม้จะมีคำที่ไม่รู้ความหมายแทรกอยู่และสามารถฟังข้อความที่พูดอย่างรวดเร็วได้
5. การวิเคราะห์ (Analysis) ผู้ฟังสามารถเข้าใจและแยกประเภทของข้อความที่ฟังได้ว่าเป็นภาษามาตรฐานหรือไม่ ตลอดจนเข้าใจอารมณ์ ความรู้สึก และความมุ่งหมายของผู้พูด

ฮิกกิน (Higgin, 1978 : 55) และ รอสส์ (Rost, 1991 : 3 - 4) ได้กล่าวถึงความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษว่าผู้ฟังต้องมีทักษะต่าง ๆ เช่น

1. ทักษะด้านการรับรู้ (Perceptive skills) คือความสามารถในการจำแนกเสียงต่าง ๆ และจดจำคำที่ฟังได้ โดยสามารถบอกได้ว่า เสียงที่ได้ยินเป็นเสียงในภาษาอะไร
2. ทักษะด้านการวิเคราะห์ (Analysis skills) คือความสามารถในการจำแนกหน่วยทางไวยากรณ์ โดยสามารถแยกโครงสร้างประโยค และเข้าใจความสัมพันธ์ส่วนต่าง ๆ ของประโยค ตลอดจนเข้าใจเกี่ยวกับการลงเสียงหนัก เบาในคำ และระดับสูง – ต่ำ ของเสียงในประโยค

3. ทักษะด้านการสังเคราะห์ (Synthesis skills) คือความสามารถในการเชื่อมโยงตัวชี้แนะด้านภาษากับส่วนอื่น ๆ และสามารถนำความรู้เดิมมาใช้ประกอบเพื่อให้เกิดความเข้าใจในการฟังได้อย่างเหมาะสม

กล่าวโดยสรุป ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ ของแต่ละบุคคลมีระดับการฟังแตกต่างกันไปทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความจำ และความเข้าใจ โดยแต่ละคนมีระดับขั้นของการฟังเป็น 5 ระดับ คือ การรับรู้ การจำ การยอมรับความคิด ความเข้าใจ และการวิเคราะห์ อย่างไรก็ตามผู้ที่จะฟังภาษาอังกฤษได้ดีต้องมีทักษะต่างๆ เช่น ทักษะด้านการรับรู้ ทักษะด้านการวิเคราะห์ และทักษะด้านการสังเคราะห์

การอ่านภาษาอังกฤษ

การอ่านเป็นการสร้างความหมายจากข้อความที่เขียนหรือพิมพ์ ซึ่งผู้อ่านจะต้องใช้กระบวนการคิดเชื่อมโยงระหว่างข้อความหรือข้อมูลที่อ่านกับความรู้และประสบการณ์เดิม เพื่อให้สามารถเข้าใจความหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง (Conley, 1995 : 6) อธิบายความหมายของการอ่านว่า เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นจากการบูรณาการองค์ประกอบด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ความรู้สึก (Affective domain) หมายถึง สภาพจิตใจ อารมณ์และทัศนคติที่มีต่อการอ่าน ซึ่งมีผลต่อการตีความ หรือการตัดสินใจที่จะเลือกอ่าน
2. ความสามารถในการรับรู้และจดจำ (Perceptual domain) หมายถึง ความรู้เดิมและประสบการณ์ที่ผู้อ่านสามารถนำมาช่วยในการตีความในขณะอ่าน
3. กระบวนการคิด (Cognitive domain) ผู้อ่านที่ไม่เข้าใจในระบบสัญลักษณ์ยอมทำให้เกิดความยุ่งยากในการอ่าน หรือมีความสามารถในการตีความ แต่นำประสบการณ์เดิมมาใช้ไม่สอดคล้องกับเนื้อเรื่องที่อ่าน

องค์ประกอบการอ่านภาษาอังกฤษ

บอนด์ และ ทิงเกอร์ (Bond and Tinker, 1957 : 235) ได้ทำการศึกษาอุปสรรคในการอ่าน เพื่อความเข้าใจและได้เสนอองค์ประกอบพื้นฐานของความสามารถในการอ่านว่าประกอบด้วย

1. ความหมายของคำ (Word meaning) หมายถึง การเข้าใจความหมายของคำที่

อยู่ในรูปประโยคลักษณะต่าง ๆ ดังนั้นความหมายของคำย่อมแตกต่างกันออกไป

2. หน่วยความคิด (Thought units) หมายถึง การเข้าใจความหมายของกลุ่มคำ ซึ่งผู้อ่านจะต้องรู้จักอ่านเป็นกลุ่มคำ เพื่อเข้าใจความหมายที่ต่อเนื่องและสัมพันธ์กัน ทำให้ได้ความหมายมากกว่าการอ่านทีละคำ

3. การเข้าใจประโยค (Sentence comprehension) หมายถึง การเข้าใจความหมายของรูปประโยคซึ่งเป็นความสามารถของผู้อ่านที่จะใช้ความหมายของคำ กลุ่มคำให้สัมพันธ์กันจนเป็นรูปประโยคที่ให้ความหมายสมบูรณ์

4. การเข้าใจในอนุเจต (Paragraph comprehension) หมายถึง การเข้าใจเนื้อหาของรูปประโยคที่ต่อเนื่องทั้งหมดในแต่ละตอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสำคัญของแต่ละตอนนั้น ๆ

5. การเข้าใจระหว่างอนุเจต Comprehension of larger units หมายถึง การเข้าใจเนื้อหาของทุกตอนที่ต่อเนื่องกันจนจบ ซึ่งผู้อ่านสามารถเข้าใจความหมาย แนวความคิดที่สำคัญของเนื้อหาและการลำดับเนื้อหาจนสามารถสรุปเป็นความคิดรวบยอดที่สำคัญได้

กล่าวโดยสรุป การอ่านภาษาอังกฤษให้เข้าใจในเนื้อความต้องอาศัยองค์ประกอบ การอ่าน 5 องค์ประกอบ ได้แก่ ความหมายของคำ หน่วยความคิด การเข้าใจประโยค การเข้าใจในอนุเจต และการเข้าใจระหว่างอนุเจต

ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ

ความสามารถในการอ่านมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่านซึ่งเซียฟอสส์ และรีดเค็นซ์ (Searfoss & Readence, 1994 : 231–232) กล่าวถึงความสามารถในการอ่านไว้ 3 ระดับ คือ

1. ระดับแปลความ (Translation) หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจข้อมูลของเรื่องที่อ่าน
2. ระดับตีความ (Interpretation) หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจข้อมูล เข้าใจความคิดของผู้เขียน ซึ่งผู้เขียนไม่ได้กล่าวไว้โดยตรง ผู้อ่านต้องอาศัยประสบการณ์เดิมเข้ามาช่วยในการทำ ความเข้าใจกับความหมายที่แฝงอยู่
3. ระดับประยุกต์ (Extrapolation) หมายถึง ความสามารถในการทำความเข้าใจข้อมูลจากเรื่องที่อ่าน โดยอาศัยความรู้และประสบการณ์เดิม หรือบทเรียนบทก่อนๆ เพื่อให้เข้าใจเรื่องที่อ่าน แล้วสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้

การจะวัดว่าผู้อ่านมีความสามารถในการอ่านหรือไม่ ก็คงจะวัดได้จากการที่ผู้อ่านตอบคำถามถูกต้องหรือไม่ มีนักวิจัยและผู้เชี่ยวชาญด้านการอ่านภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ทำการศึกษาเกี่ยวกับการวัดความสามารถในการอ่าน เช่น สมิธ (Smith, 1963 : 40) ได้จำแนกการวัดความสามารถในการอ่านว่าระดับความสามารถในการอ่านแบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ

1. ระดับความเข้าใจความหมายตามตัวอักษร (Literal comprehension) เป็นระดับความเข้าใจพื้นฐาน คือ การที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนเขียนไว้โดยตรง เป็นการแปลตามตัวอักษรที่ปรากฏ
2. ระดับความเข้าใจขั้นตีความ (Interpretation) เป็นระดับความเข้าใจที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจความหมายของ ข้อความที่อ่านได้ลึกซึ้งกว่าระดับแรก เพราะผู้อ่านต้องตีความหมายที่ผู้เขียนไม่ได้กล่าวไว้อย่างชัดเจน แต่เป็นความหมายแฝงอยู่ในเนื้อความ
3. ระดับความเข้าใจขั้นวิจารณ์ (Critical reading) เป็นระดับความเข้าใจที่ผู้อ่านสามารถใช้ความคิดเพื่อวิเคราะห์ ตัดสิน และประเมินค่าสิ่งที่อ่านได้

นอกจากนั้นเบอร์มิสเตอร์ (Burmester, 1974 : 147–148) แบ่งความเข้าใจในการอ่านออกเป็น 7 ระดับ คือ 1) ระดับความจำ 2) ระดับการแปลความหมาย 3) ระดับการตีความ 4) ระดับการประยุกต์ใช้ 5) ระดับการวิเคราะห์ 6) ระดับการสังเคราะห์ 7) ระดับการประเมินผล

กล่าวโดยสรุป ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษสามารถที่จะแยกออกเป็น 3 ระดับ คือ ระดับแปลความ ระดับตีความ และขั้นวิจารณ์ ซึ่งในการวัดความสามารถในการอ่านสามารถแยกออกเป็น 3 ระดับ คือ ระดับความเข้าใจความหมายขั้นพื้นฐานจากเห็นคำ เข้าใจความหมายของข้อความที่ปรากฏ ระดับการตีความ และระดับวิจารณ์

การพูดภาษาอังกฤษ

การพูดเป็นการถ่ายทอดความรู้สึนึกคิด ความเข้าใจให้ผู้ฟังได้รับรู้ และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด โดยใช้กลวิธีในการพูดที่ทำให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพ (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2540 : 167) นอกจากนั้นการพูดเป็นปฏิกิริยาที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กันระหว่างสิ่งที่พูด สถานการณ์ของการพูด การปรับเปลี่ยนอวัยวะในการพูดได้ถูกต้องเหมาะสม การใช้คำพูด กฎเกณฑ์ด้านไวยากรณ์

ความหมายและวัฒนธรรมให้เหมาะสมรวมทั้งการไวต่อการรับรู้การเปลี่ยนแปลงของกลุ่มสนทนา ซึ่งทั้งหมดที่กล่าวมานี้เป็นปฏิกิริยาที่สัมพันธ์กันทั้งทางด้านสมองและร่างกายซึ่งจะต้องเกิดขึ้นอย่างทันทีและพร้อมกัน ในการพูดนั้นผู้พูดต้องส่งสารโดยใช้ภาษาที่เหมาะสม มีการเน้นเสียง การออกเสียงสูงต่ำรวมทั้งแสดงสีหน้าท่าทางเป็นเครื่องช่วยในการแสดงความหมายของสิ่งที่พูดถึง ผู้ฟังจะสามารถเข้าใจสารที่ผู้พูดส่งและในบางครั้งภาษาพูดอาจจะขาดความสมบูรณ์หรือไม่เป็นไปตามกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ซึ่งตรงกันข้ามกับภาษาที่ใช้ในการเขียนที่ประโยคต่างๆ ต้องสมบูรณ์ถูกต้อง ผู้อ่านจึงจะเข้าใจได้กล่าวได้ว่า ทักษะการพูดและการพูดเป็นทักษะที่ต่างก็มีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน (Finochiaro and Brumfit, 1983 : 140)

องค์ประกอบของการพูดภาษาอังกฤษ

องค์ประกอบของความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารประกอบไปด้วย 2 ส่วน (Harris, 1988 : 81-82) คือ 1) ความคล่องแคล่ว ความต่อเนื่อง ความราบรื่น (Fluency) และมีความเข้าใจ ดังนั้นการพูดจะดูเป็นธรรมชาติ และ 2) ความเข้าใจ (Comprehensibility) คือ ความสามารถที่จะพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดสื่อสารออกมา อย่างไรก็ตามบาร์ทซ์ (Bartz, 1979 : 18- 22) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการพูดว่าต้องมี 5 ประการ คือ 1) ความคล่องแคล่ว (Fluency) 2) ความสามารถในการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ (Comprehensibility) 3) ปริมาณของข้อมูลที่สื่อสารได้ (Amount of communication) 4) คุณภาพของข้อความที่สามารถนำมาสื่อสาร (Quality of communication) และ 5) ความพยายามในการสื่อสาร (Effort to communicate) นอกจากนี้ฮอลเลอร์ (Oller, 1979 : 320 - 326) แบ่งองค์ประกอบของการพูดออกเป็น 5 ด้าน คือ 1) สำเนียง 2) คำศัพท์ 3) ไวยากรณ์ 4) ความคล่องแคล่ว และ 5) สามารถเข้าใจคำพูดผู้อื่น จะเห็นว่าความสามารถในการออกเสียง (Pronunciation) คำศัพท์ (Vocabulary) และหลักภาษาและไวยากรณ์ (Grammar) เป็นสิ่งสำคัญ ที่จะทำให้ผู้ฟังสามารถเข้าใจข้อความที่ใช้ในการสื่อสารได้อย่างมีคุณภาพ (Quality of communication) ซึ่งความสามารถในการพูดภาษาต่างประเทศมีองค์ประกอบดังนี้ (Canale and Swain, 1980 : 147)

1. ความสามารถด้านไวยากรณ์ (Grammatical competence) ความสามารถในการด้านนี้ไม่ได้เพียงแต่ความสามารถในการเข้าใจและใช้ไวยากรณ์เท่านั้น จะต้องมีความสามารถในองค์ประกอบทั้งหมดทางด้านภาษา คือ เสียง คำศัพท์ และไวยากรณ์ เนื่องจากผู้พูดจะสามารถเลือกใช้ถ้อยคำในการพูดเพื่อการสื่อสารได้อย่างถูกต้องและตรงกับความต้องการ

2. ความสามารถด้านภาษาศาสตรสังคม (Sociolinguistic competence) ผู้พูดสามารถเลือกแบบของภาษาให้สัมพันธ์กับสถานการณ์ได้อย่างเหมาะสม อีกทั้งสามารถพูดสนทนาเพื่อสร้างความสัมพันธ์ทางสังคมตลอดจนจุดประสงค์ในการสื่อสาร ผู้ที่มีความสามารถทางด้านนี้จะสามารถใช้ภาษาที่แตกต่างไปตามประเภทของการพูด เช่น การอภิปราย การเสนอความคิด หรือ การโต้เถียง เป็นต้น

3. ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความหรือการเชื่อมโยงประโยค (Discourse competence) ตามหลักภาษา หากผู้พูดมีความสามารถทางด้านนี้ จะทำให้ผู้พูดสามารถใช้ภาษาในการสนทนา ลำดับก่อน-หลัง และสำนวนที่ผู้พูดใช้เพื่อแสดงความคิดเห็นมีความเชื่อมโยงสัมพันธ์กัน จึงทำให้การสนทนาดำเนินไปได้อย่างราบรื่น

4. ความสามารถด้านกลวิธีในการสื่อสาร (Strategic competence) ในการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น ผู้พูดจะต้องมีกลวิธีในการสื่อสาร จึงจะทำให้ผู้พูดเพิ่มศักยภาพทางการพูดเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ถึงแม้ว่าผู้พูดมีความรู้ทางด้านไวยากรณ์ไม่ดีพอ หากใช้กลวิธีในการแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ก็จะทำให้ผู้พูดสามารถดำเนินการสนทนาสื่อสารกับผู้อื่นได้เป็นอย่างดี

กล่าวโดยสรุปองค์ประกอบของความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารประกอบไปด้วย 2 ส่วน ความคล่องแคล่ว ความต่อเนื่อง ความราบรื่น และความเข้าใจ โดยทั้งนี้ต้องอาศัยความสามารถด้านไวยากรณ์ ความสามารถด้านภาษาศาสตรสังคม ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความหรือการเชื่อมโยงประโยค และความสามารถด้านกลวิธีในการสื่อสาร

ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

คาร์โร (Carrall, 1982 : 135) ได้จัดลำดับความสามารถของทักษะทางการพูดไว้ 9 ระดับ

ดังนี้คือ

ระดับที่ 1 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดไม่สามารถเข้าใจหรือพูดไม่ได้เลย (Non-user)

ระดับที่ 2 หมายถึง ระดับที่ผู้ใช้ภาษาได้เล็กน้อย (Intermittent user)

ระดับที่ 3 หมายถึง ระดับที่ผู้ใช้ภาษาได้ในวงจำกัด ผู้พูดเกิดความผิดพลาดบ่อยๆ เข้าใจบทสนทนาและรู้รายละเอียดบางส่วน ไม่สามารถจับรายละเอียดได้ จับได้แต่ใจความสำคัญเท่านั้น (Extremely limited user)

ระดับที่ 4 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาเกือบดี สามารถสนทนาโต้ตอบได้ แต่ไม่คล่องแคล่ว ไม่สามารถสนทนา หรือ อภิปรายได้อย่างรวดเร็ว จึงทำให้การสนทนาขาดความต่อเนื่อง (Marginal user)

ระดับที่ 5 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาได้ปานกลาง สามารถสื่อความหมายใจความหลัก แต่ยังมีข้อผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์ จึงทำให้การสื่อสารไม่ชัดเจน ขาดความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา และทำทางประกอบการพูด (Modest user)

ระดับที่ 6 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาได้ สามารถคุยในหัวข้อที่ต้องการ และปะติดปะต่อเรื่องราวที่พูดได้ หรือ เปลี่ยนหัวข้อที่พูดได้ มีการหยุดพูด หรือ พูดไม่ต่อเนื่องในการสนทนาเป็นบางครั้ง แต่ก็สามารถเริ่มต้นการสนทนาใหม่ได้ (Competence user)

ระดับที่ 7 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาได้ดี สามารถเล่าเรื่องราวต่างๆ ได้อย่างชัดเจน มีการเก็บรายละเอียด มีเหตุผล สามารถสนทนาได้เป็นเรื่องราว แต่ยังขาดความคล่องแคล่ว มีความสามารถในการติดตามการสนทนาเมื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงอารมณ์ ส่วนน้ำเสียงยังขาดความมั่นใจ มีการพูดซ้ำข้อความ แต่สามารถโต้ตอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Good user)

ระดับที่ 8 หมายถึง ผู้พูดใช้ภาษาได้ดีมาก สามารถพูดหรืออภิปรายอย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำการสนทนาและดำเนินการสนทนาได้อย่างต่อเนื่อง ตลอดจนมีอารมณ์ร่วมในการโต้ตอบ และใช้กริยาทำทางได้อย่างเหมาะสม (Excellent user)

ระดับที่ 9 หมายถึง ผู้พูดใช้ภาษาได้อย่างเชี่ยวชาญ สามารถพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถดำเนินการสนทนาได้อย่างต่อเนื่อง ขยายความได้ ตลอดจนสามารถพูดได้ใจความสำคัญ (Expert user)

ส่วนสถาบันบริการการสอบสัมภาษณ์ด้านต่างประเทศ (The Foreign Institute Oral Interview) ได้

จัดระดับความสามารถในการพูดไว้ 5 ระดับ ตามแบบของออลเลอร์ (Oller, 1979 : 320-321) คือ

ระดับที่ 1 ความสามารถในการพูดระดับต้น ผู้พูดสามารถเข้าใจคำถามและประโยคบอกเล่าง่าย ๆ โดยถามและตอบได้ด้วยความรู้ทางภาษาที่จำกัด

ระดับที่ 2 ความสามารถในการพูดระดับใช้งานได้ในวงจำกัด ผู้พูดสามารถพูดในสถานการณ์

พื้นฐานของสังคมได้ เช่น การแนะนำตัว และสนทนาในเรื่องง่ายๆ ที่มีได้เตรียมตัวมาก่อน เช่น เรื่องราวต่างๆ ที่เกี่ยวกับครอบครัวและตนเอง

ระดับที่ 3 ความสามารถในการพูดระดับมืออาชีพขั้นต้น ผู้พูดสามารถสนทนาเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ด้านอาชีพและสังคมได้ รวมทั้งเรื่องที่ต้องใช้ความรู้เฉพาะบางเรื่อง

ระดับที่ 4 ความสามารถในการพูดระดับมืออาชีพ ผู้พูดสามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้องในการสนทนาทุกระดับ โดยมีข้อบกพร่องด้านการออกเสียงและไวยากรณ์น้อยมาก และสามารถโต้ตอบอย่างเหมาะสมในทุกเรื่องแม้แต่ในสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย

ระดับที่ 5 ความสามารถในการพูดระดับเจ้าของภาษา ผู้พูดสามารถพูดได้เท่าเทียมกับเจ้าของภาษาผู้ได้รับการศึกษาดี รวมทั้งสามารถใช้คำศัพท์ สำนวนพูด และการอ้างอิงทางวัฒนธรรมได้

การเขียนภาษาอังกฤษ

การเขียน (Writing) เป็นทักษะที่ต้องอาศัยความรู้ และข้อมูลจากทักษะอื่นๆ เช่น การฟัง การคิด การพูดมาประกอบเพื่อจะถ่ายทอดความรู้สึก นึกคิด ดังนั้นจะเห็นว่าการเขียนจะเป็นทักษะที่ยากมาก เนื่องจากจะต้องถ่ายทอดสิ่งที่คิด สิ่งที่เราให้บุคคลอื่นรับรู้ผ่านอักษร ผู้ที่จะเขียนได้ดีนั้นต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ มีประสบการณ์ ตลอดจนมีเทคนิคการเขียนที่สามารถถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สู่ผู้อื่นได้

ดังนั้นการเขียนเป็นการแสดงความคิดที่แสดงออกในลักษณะของตัวอักษร ผู้เรียนจะแสดงออกจากสิ่งที่มีอยู่ในใจ ประสบการณ์ ความคิด และอารมณ์ ความรู้สึกที่แสดงออกมากับการเขียนตัวอักษร (Finocchiaro, 1983 : 19-29) โดยการเขียนที่ดีนั้นจะต้องกำหนดจุดมุ่งหมายเอาไว้ และพยายามเรียงลำดับความสำคัญให้เป็นไปอย่างมีขั้นตอน (Arapoff, 1967 : 119-120) และที่สำคัญคือการสื่อสารกับผู้อื่นให้เข้าใจในสิ่งที่ตนเขียน (McCrimon and James, 1978 : 3) ในงานวิจัยดังกล่าวจึงความหมายการเขียนไว้ว่า เป็นวิธีการสื่อสารที่สำคัญประการ เพราะเป็นการถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด ประสบการณ์ ฯลฯ ไปสู่บุคคลอื่น ๆ ดังนั้นการเขียนที่ดีต้องกำหนดจุดมุ่งหมายในการเขียน เพื่อให้สามารถถ่ายทอดเรื่องราวต่างๆ ได้อย่างมีขั้นตอน

องค์ประกอบของการเขียนภาษาอังกฤษ

การเขียนเป็นหัวใจสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียน เนื่องจากเขียนเป็นสิ่งที่ต้องกระทำอยู่เป็นประจำและต่อเนื่อง เพื่อการฝึกให้เขียนดีขึ้น (Chee, 2002: 9-11) ซึ่งในปัจจุบันการเพิ่มประสิทธิภาพในการเขียนมีหลากหลายวิธี เช่นการเขียนจดหมายอิเล็กทรอนิกส์หรืออีเมล (E-mail) เพื่อใช้ติดต่อสื่อสารกัน ซึ่งปัจจุบันการเขียนจดหมายอิเล็กทรอนิกส์เพื่อใช้ในการติดต่อสื่อสารได้เข้ามามีบทบาทในหลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาต่างประเทศ ซึ่งการเขียนผ่านจดหมายอิเล็กทรอนิกส์มีประโยชน์ต่อผู้เรียนคือได้แลกเปลี่ยนวัฒนธรรมกันในหมู่ผู้เรียน (Gobel, 2002 : 39-41)

ทักษะการเขียนเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการเรียนในทุกระดับชั้น ยิ่งเรียนในระดับสูงขึ้น การเขียนยิ่งเป็นสิ่งจำเป็นซึ่งไบเดอร์ (Binder, 2001 : 9-11) ได้กล่าวว่าการเขียนเป็นหนึ่งในกระบวนการด้านการศึกษากการเขียนจะถูกกำหนดให้เขียนตามหนังสือที่ใช้กันเท่านั้น โดยฝึกเขียนจากระดับประโยค ระดับย่อหน้า จนถึงการเขียนบทความทางวิชาการ ซึ่งการเขียนตามหนังสืออาจจะสร้างความเบื่อหน่ายให้กับผู้เรียน ดังนั้นผู้สอนควรประยุกต์การสอนเขียนที่มีความหลากหลาย โดยยึดองค์ประกอบการเขียน นอกจากนั้นไรม์ (Raime, 1983 : 5-6) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบการเขียนไว้ว่ามี 9 องค์ประกอบ ดังภาพ 2.1

TNI

THAI - NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY

ภาพ 2.1 องค์ประกอบของการเขียน

(ที่มา: ปรับปรุงจาก Raime, 1983 : 5-6)

จากภาพ 2.1 สามารถอธิบายองค์ประกอบของการเขียนได้ดังนี้

1. การสร้างประโยค (Syntax) ได้แก่ โครงสร้างประโยค ขอบเขตการใช้ ความหมายในประโยค จำนวนและวิธีการเขียน
2. ไวยากรณ์ (Grammar) ได้แก่ การใช้คำกริยาให้สอดคล้องกับประธาน การใช้ articles การใช้คำสรรพนามต่างๆ
3. กลไกในการเขียน (Mechanics) ได้แก่ ลายมือ การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรค

ตอน

4. การลำดับความ (Organization) ได้แก่ การย่อหน้า หัวเรื่อง (Topic) การใช้ใจความ สนับสนุน การใช้คำในข้อความต่อเนื่อง

5. การเลือกใช้คำ (Word choice) ได้แก่ การใช้คำศัพท์ สำนวน และความสมบูรณ์ของการใช้คำในงานเขียน

6. จุดมุ่งหมาย (Purposes) ได้แก่ จุดประสงค์ในการเขียนเพื่ออะไร เช่น เพื่อบรรยาย เล่าเรื่อง

7. ผู้อ่าน (Audience) ต้องทราบว่าผู้อ่านเป็นใคร เพื่อจะช่วยในการกำหนดสำนวน คำศัพท์ที่เหมาะสมกับผู้อ่าน

8. กระบวนการของผู้เขียน (The writer's process) ได้แก่ ความเข้าใจในเรื่องที่จะสื่อ ความหมาย ตลอดจนกระบวนการในการเตรียมเขียน เช่น การเริ่มต้นเขียน การร่างงานเขียน และการปรับปรุงงานเขียน

9. เนื้อหา (Content) ได้แก่ ความสัมพันธ์กัน ความขัดแย้งกัน ความคิดเห็น ความมีเหตุผลมีผลของเนื้อหา

นอกจากนั้นฮีตัน (Heaton, 1975 : 135) ได้แบ่งองค์ประกอบของการเขียนไว้ 5 ประเด็น ดังนี้

1. ความสามารถในการใช้ภาษา (Language use) เป็นความสามารถในการเขียน ประโยคได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม
2. ทักษะกลไกในการเขียน (Mechanical skills) ความสามารถในการนำลักษณะเฉพาะของภาษาเขียน เช่น เครื่องหมายวรรคตอน การสะกดคำ มาใช้ได้อย่างเหมาะสม
3. ความสำคัญของเนื้อหา (Treatment of content) เป็นความสามารถในการคิดอย่างสร้างสรรค์และมีการพัฒนาความคิด เลือกไม่ใช้ข้อความที่ไม่เกี่ยวข้องได้
4. ทักษะลีลาในการเขียน (Stylistic skills) ความสามารถในการเชื่อมโยงประโยคในแต่ละย่อหน้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ
5. ทักษะในการเลือกข้อความที่เหมาะสม (Judement skills) เป็นความสามารถใน

การเขียนข้อความได้เหมาะสมกับผู้อ่านและตรงตามจุดประสงค์ในการเขียน โดยทำการลำดับและจัดเรียงข้อความให้มีความสัมพันธ์กันอย่างต่อเนื่อง

สรุปได้ว่าองค์ประกอบการเขียนประกอบด้วย 1) เนื้อหา ซึ่งผู้เขียนต้องทราบสิ่งที่จะเขียน ทราบวัตถุประสงค์ในการเขียน และทราบผู้อ่าน 2) รูปแบบการเขียนหรือสไตล์การเขียน ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับ ส่วนของการเขียน และการเรียงลำดับเนื้อหา การใช้คำ ส่วนในการเชื่อมต่อประโยค 3) กลวิธีในการเขียน ได้แก่การใช้สัญลักษณ์ต่างๆ ของภาษาที่ใช้ในการเขียน 4) ไวยากรณ์ ผู้เขียนต้องเข้าใจหลักไวยากรณ์ และสามารถใช้ได้ถูกต้อง ซึ่งทั้ง 4 องค์ประกอบนี้ผู้เขียนจะเขียนได้ดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ในการเขียน ศิลปะในการถ่ายทอด นอกจากนั้นผู้เขียนต้องมีความชัดเจนในเนื้อหาที่จะเขียนจึงจะทำให้องค์ประกอบการเขียนมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

อัจฉรา วงศ์โสธร (2539 : 223-224) กล่าวถึงเกณฑ์การพิจารณาเพื่อประเมินงานเขียนว่ามักจะประกอบด้วยเกณฑ์ต่อไปนี้ 1) ความถูกต้องด้านการใช้ภาษา ได้แก่ ศัพท์ โครงสร้าง 2) ความเหมาะสมด้านการใช้ภาษา ได้แก่ ศัพท์ ส่วนวน โดยพิจารณาว่าสื่อได้ถูกต้องเหมาะสมชัดเจน และกระชับได้ใจความหรือไม่ 3) มีจุดเน้นของความคิดและการนำเสนอชัดเจน 4) มีความสัมพันธ์ระหว่างความคิดและความสมดุลของการนำเสนอ 5) การใช้เทคนิควิธีการนำเสนอข้อมูลทั้งหมดที่เป็นนามธรรม และรูปธรรมที่เหมาะสม 6) การนำเสนอเนื้อหาเรื่องได้อย่างน่าสนใจ 7) การดำเนินเรื่องอย่างสัมพันธ์กัน และ 8) การสรุปและขมวดท้ายเรื่องให้เห็นประเด็นและมีความหมาย อย่างไรก็ตามจากค็อบ และคณะ (Jacobs and other, 1981 : 105) ได้เสนอแนะการตรวจเรียงความแบบรวมอีกวิธีหนึ่งโดยการใช้เกณฑ์การประเมินแบบ ESL Composition Profile ซึ่งเป็นวิธีตรวจเรียงความที่ละเอียดมากไว้ในหนังสือ Testing ESL Composition ซึ่งผู้ตรวจต้องตรวจเรียงความทั้งเรื่องโดยประเมินว่าผู้เรียนได้สื่อความคิดและความหมายเป็นกระบวนการ สื่อสารไปยังผู้อ่านได้ตรงตามจุดมุ่งหมายหรือไม่ นำส่วนประกอบทางภาษาหลายอย่างมาใช้อย่างไร โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนรวม 100 คะแนน แบ่งเป็น 5 ด้านดังนี้

1. เนื้อหา (Content) 30 คะแนน
2. การเรียบเรียงเรื่องราว (Organization) 20 คะแนน
3. คำศัพท์ (Vocabulary) 20 คะแนน

4. การใช้ภาษา (Language Use) 25 คะแนน

5. กลไกทางภาษา (Mechanics) 5 คะแนน

ระดับความสามารถในการเขียนในแต่ละด้าน แบ่งเป็น 4 ระดับ คือ

ระดับที่ 1 ดีมากถึงดีเยี่ยม (Very Good to Excellent)

ระดับที่ 2 ปานกลางถึงดี (Average to Good)

ระดับที่ 3 อ่อนถึงพอใช้ (Poor to Fair)

ระดับที่ 4 อ่อนมาก (Very Poor)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ โดยกำหนด ซึ่งมีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นจำนวนมาก แต่ส่วนใหญ่เป็นการสื่อสารภาษาอังกฤษที่ศึกษาในกลุ่มวัยรุ่น เช่น นักศึกษา นักเรียน เป็นต้น ดังนั้นงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารภาษาอังกฤษที่เป็นวัยทำงานยังมีจำนวนน้อย ดังมีรายละเอียดดังนี้

ฐมณัฏ์ปวีร์ เพชรรัตน์ (2555) ที่ทำการสำรวจความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อประเมินตำราเรียนในการฝึกอบรมภาษาอังกฤษของพนักงานสายงานปิโตรเลียมนอกชายฝั่ง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความจำเป็นที่ได้จากการประเมินตนเองในการใช้ภาษาอังกฤษระหว่างการทำงาน ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในปัจจุบัน ความต้องการพัฒนาภาษาอังกฤษ กิจกรรมและรูปแบบการเรียนรู้ที่มีส่วนช่วยพัฒนาความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษ ผลการศึกษาพบว่าทักษะภาษาอังกฤษที่มีความจำเป็นในการทำงานมากที่สุดคือการฟัง และการพูด ส่วนพนักงานในระดับกลางมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษดีกว่าพนักงานระดับล่าง สำหรับตำราเรียนที่ใช้อยู่เห็นว่าเหมาะสมเพราะเน้นในด้านการทำงาน เครื่องมือในการทำงาน ความปลอดภัยในการทำงานความปลอดภัย เป็นต้น

ศิริรัตน์ อินทวิเชียร (2552) การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียนที่มีผลต่อความเครียดในงานของพนักงาน : ศึกษาเฉพาะกรณี พนักงาน บริษัท จี เจ สตีล จำกัด (มหาชน) ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการเขียนของพนักงาน 2) ศึกษาความเครียดในงานของพนักงาน 3) เปรียบเทียบ ความเครียดในงาน

โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงาน 4) เปรียบเทียบความเครียดในงาน โดยจำแนกตามความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียนของพนักงาน กลุ่มตัวอย่างที่เป็นพนักงาน ของบริษัท จี เจ สติล จำกัด (มหาชน) จำนวน 164 คน เครื่องมือที่ใช้ ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม ซึ่งผลการศึกษาพบว่า 1) ระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของพนักงานอยู่ใน ระดับสูง และระดับความเครียดในงานอยู่ในระดับปานกลาง 2) พนักงานที่มีอายุเงินเดือน ระดับ การศึกษา สาขาที่สำเร็จการศึกษา และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียน แตกต่าง กัน มีความเครียดในงานไม่แตกต่างกัน 3) พนักงานที่มีอายุงาน และการได้รับการฝึกอบรม ภาษาอังกฤษ แตกต่างกัน มีความเครียดในงานแตกต่างกัน

อานนท์ ไชยสุริยา (2552) การใช้ภาษาอังกฤษของบุคลากรในอุตสาหกรรมปิโตรเลียมและปิโตรเคมีในภาคตะวันออกของประเทศไทย วัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อ 1) ศึกษาการใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานของบุคลากรในอุตสาหกรรมปิโตรเลียมและปิโตรเคมี 2) ศึกษาลักษณะของภาษาอังกฤษที่ใช้เป็นประจำในการปฏิบัติงานของพนักงานในสถานประกอบการด้านอุตสาหกรรมปิโตรเลียมและปิโตรเคมี และ 3) เพื่อให้ได้ข้อมูลความต้องการของพนักงานภาคอุตสาหกรรมปิโตรเลียมและปิโตรเคมีในการพัฒนาศักยภาพในการใช้ภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่าง คือบุคลากรในอุตสาหกรรมปิโตรเลียมและปิโตรเคมีทั้งหมด 452 คน เครื่องมือที่ใช้คือแบบสอบถาม ผลการศึกษาพบว่าบุคลากรในอุตสาหกรรมปิโตรเลียมและปิโตรเคมี ใช้ทักษะด้านการอ่านภาษาอังกฤษน้อยที่สุด กล่าวคือ มีอัตราการอ่านทุกวัน โดยเฉพาะการอ่านจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (E-mail) และอ่านบันทึกสั้นๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงาน รองลงมาคือ การเขียนภาษาอังกฤษซึ่งมีค่าโดยเฉลี่ยสัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง ส่วนทักษะที่ใช้บ่อยรองลงมา คือ การฟังและการพูด มีอัตราโดยเฉลี่ย 2 สัปดาห์ต่อ 1 ครั้ง ซึ่งเป็นการฟังจากสื่อ การฟังบทสนทนาในชีวิตประจำวัน และการฟังบทสนทนาจากผู้ร่วมงานในสำนักงาน ส่วนทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่กลุ่มตัวอย่างใช้น้อยที่สุด ซึ่งโดยมากเป็นการให้และถามข้อมูลในการปฏิบัติงาน

ภาพิมล ชาติพล (2549) ปัญหาและความต้องการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของพนักงานบริษัท เอ็น โก เอ็นจิเนียริง แอนด์ เซอร์วิส จำกัด เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบระดับปัญหาและความต้องการพัฒนาทักษะพื้นฐานด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของพนักงาน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้คือพนักงานบริษัท เอ็นโก เอ็นจิเนียริง แอนด์ เซอร์วิส

จำกัด จำนวน 178 คน โดยใช้แบบสอบถาม ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้ง 4 ด้านอยู่ในระดับมาก และมีความต้องการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ทรงพร ทาเจริญศักดิ์ รัชนี เสนีย์ศรีสันต์ และพรพิมล ชูติศิลป์ (2547) ศึกษาและวิเคราะห์ความต้องการการใช้และพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในอุตสาหกรรมยานยนต์ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษา สัมภาษณ์บุคลากร 11 คนและส่งแบบสอบถามบุคลากรในอุตสาหกรรมยานยนต์จำนวน 111 คน ใน 3 ระดับคือ ผู้บริหารระดับสูง ผู้บริหารระดับกลางและวิศวกร และผู้ปฏิบัติงานระดับล่าง ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มเป้าหมายที่จำเป็นต้องพัฒนาภาษาอังกฤษเร่งด่วนคือผู้บริหารระดับกลางและวิศวกร ทักษะที่ต้องการพัฒนาควรเน้นทุกทักษะ ฟัง พูด อ่าน เขียน โดยสถานประกอบการควรมีนโยบายและวางแผนการพัฒนามูลฐานด้านภาษาอังกฤษอย่างเป็นระบบ เช่น จัดอบรมภาษาอังกฤษในสถานประกอบการของตนเองเพื่อให้ตรงกับความต้องการเฉพาะของสถานประกอบการแต่ละแห่ง นอกจากนี้สถานประกอบการควรสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยใช้วิธีการเรียนด้วยตนเองโดยใช้สื่อผสมและ E-learning หน่วยงานภาครัฐควรมีการจัดข้อกำหนดเกี่ยวกับมาตรฐาน ความสามารถภาษาอังกฤษที่พนักงานควรมีในแต่ละระดับ เพื่อยกระดับมาตรฐานภาษาอังกฤษในสถานประกอบการและเพื่อให้เป็นแนวทางในการรับสมัครพนักงานใหม่หรือเลื่อนตำแหน่ง

ภทธี รัตนมณท์ (2546) ได้ศึกษาการใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานของพนักงานชาวไทยในบริษัทต่างชาติคือบริษัท อีทีเอ (ประเทศไทย) จำกัด ซึ่งเป็นบริษัทสาขาของบริษัทแม่จากประเทศสวิตเซอร์แลนด์ที่ผลิตชิ้นส่วนนาฬิกาและประกอบนาฬิกาข้อมือที่มีชื่อเสียงหลายยี่ห้อ กลุ่มตัวอย่างคือพนักงานทั้งระดับกลางและพนักงานระดับปฏิบัติการรวม 200 คน จากจำนวนพนักงานประมาณ 2000 คน ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า พนักงานชาวไทยที่ทำงานในบริษัทต่างชาติใช้ภาษาอังกฤษโดยผ่านคอมพิวเตอร์และป้ายต่าง ๆ ในระดับมาก มีการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการอ่านเอกสารข้อมูล และการสนทนากับชาวต่างชาติในระดับมาก มีการอ่านบทความทางวิชาการอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อมีการวิเคราะห์ความต้องการพัฒนาและปรับปรุงทักษะภาษาอังกฤษ พบว่าพนักงานต้องการพัฒนาทักษะทางภาษาเป็นอย่างมาก โดยต้องการพัฒนาทักษะการพูด ฟัง แปล เขียนและอ่าน ตามลำดับ พนักงานต้องการให้มีการจัดฝึกอบรมในตอนเย็นหลังเลิกงานในระดับมาก

จิราภา วิทยากรักษ์ (2539) การสำรวจความต้องการใช้ภาษาอังกฤษในวงงานอุตสาหกรรม เพื่อเป็นแนวทางในการจัดหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างได้แก่ วิศวกรโรงงานในนิคมอุตสาหกรรมลาดกระบัง ผลการวิจัยพบว่าภาษาอังกฤษมีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตประจำวัน โดยพบว่าทักษะการอ่านเป็นทักษะที่ดีที่สุด เมื่อประเมินการใช้ภาษาอังกฤษตามหน้าที่พบว่า วิศวกรโรงงานหรือบริษัทจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษในระดับกลาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอ่าน

จากงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นว่ามีการศึกษาเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แต่เน้นในด้านทักษะการเขียนของพนักงานในบริษัท นอกจากนี้ยังมีการวิจัยเกี่ยวกับการสื่อสารภาษาอังกฤษของวิศวกรในโรงงาน ซึ่งเป็นกลุ่มโรงงานในนิคมอุตสาหกรรมลาดกระบัง โดยไม่ได้ระบุว่าเป็นกลุ่มวิศวกรที่ทำงานกับบริษัทต่างชาติหรือไม่ ดังนั้นการวิจัยที่จะจัดทำขึ้นมา จึงไม่ได้ซ้ำซ้อนกับงานวิจัยที่ผ่านมาเนื่องจากการวิจัยในครั้งนี้มีกลุ่มเป้าหมายที่ชัดเจน คือวิศวกรที่ทำงานในบริษัทญี่ปุ่นที่มีการสื่อสารภาษาอังกฤษ ทั้งนี้เพื่อนำผลการศึกษามาใช้ประโยชน์ได้อย่างแท้จริงทั้งในระดับองค์กร คือสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นและองค์กรอื่นๆ

บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษาเรื่อง การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของวิศวกรไทย: กรณีศึกษาบริษัท
ญี่ปุ่นในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร มีระเบียบวิธีวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. วิธีการสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ วิศวกรที่ทำงานบริษัทญี่ปุ่นในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร จำนวน
505 บริษัท

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัย ได้แก่ วิศวกรที่ทำงานบริษัทญี่ปุ่นในนิคม
อุตสาหกรรมอมตะนคร ที่ใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารธุรกิจต่างๆ จำนวน 223 คน ใช้
วิธีการคำนวณตามสูตรของ Taro Yamane (Yamane, 1973: 125) ดังนี้

$$\begin{aligned}\text{ใช้สูตร } n &= N / 1 + N (e)^2 \text{ จะได้} \\ &= 505 \div (1 + 505 \times 0.0025) \\ &= 505 \div 2.2625 \\ &= 223 \text{ คน}\end{aligned}$$

กำหนดให้

e คือ ค่าความคลาดเคลื่อนของการเลือกตัวอย่างกำหนดค่าความคลาดเคลื่อนไว้ที่
5% จะใช้ค่า 0.05

1 คือ ค่าคงที่

N คือ ขนาดของประชากรที่ทราบค่า (ในที่นี้คือ 505 บริษัท)

n คือ ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่คำนวณได้

จะได้กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัย ในครั้งนี้ จำนวน 223 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์เชิงลึก ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง

วิธีการสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสร้างเครื่องมือโดยมีขั้นตอนในการดำเนินการ ดังนี้

1. แบบสอบถาม การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของวิศวกร: กรณีศึกษาบริษัท ญี่ปุ่นในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร ประกอบด้วย

ส่วนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับข้อมูลสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นแบบเลือกตอบ มีทั้งหมด 4 ข้อคำถาม ประกอบด้วย 1) ระดับการศึกษาสูงสุด 2) ประสบการณ์ในการทำงาน 3) ระดับตำแหน่งงาน 4) ความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษ และเติมตัวเลขจำนวน 1 ข้อคำถาม คือ การใช้ภาษาอังกฤษในด้านใดมากที่สุด

ส่วนที่ 2 การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน รวมจำนวน 21 ข้อ มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ

โดยมีขั้นตอนการสร้าง และหาคุณภาพของแบบสอบถามดังนี้

1. ศึกษาเอกสารการสร้างแบบสอบถาม งานวิจัยและเอกสารอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง
2. สร้างแบบสอบถามการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของวิศวกรไทย: กรณีศึกษาบริษัทญี่ปุ่นในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร ให้ครอบคลุมลักษณะที่สำคัญๆ ของสิ่งที่จะศึกษาให้ครบถ้วนตามวัตถุประสงค์ ของการวิจัย
3. นำแบบสอบถามการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของวิศวกรไทย: กรณีศึกษา

บริษัทญี่ปุ่นในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นหาค่าดัชนีสอดคล้อง (IOC) โดยให้ค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 (สมนึก ภัททิยธนี, 2544 : 166-167) ให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงด้านเนื้อหา (Content validity) ภาษาที่ใช้และการประเมินที่ถูกต้อง มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

- +1 คือ แน่ใจว่าแบบสอบถามสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ระบุไว้จริง
 - 0 คือ ไม่แน่ใจว่าแบบสอบถามสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ระบุไว้จริง
 - 1 คือ แน่ใจว่าแบบสอบถามไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ระบุไว้จริง
- ได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.67 – 1.00

4. ปรับปรุงและแก้ไขแบบสอบถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญอีกครั้ง
5. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้ (Tryout) กับกลุ่มวิศวกรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง โดยทดสอบกับวิศวกรที่ทำงานบริษัทญี่ปุ่นในนิคมอุตสาหกรรม-สวนอุตสาหกรรมโรจนะ จำนวน 30 คน
6. นำผลจากแบบสอบถามมาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น ผู้วิจัยได้ใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ ในการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α – Coefficient) ตามแบบของครอนบัค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นดังปรากฏตามตาราง 3.1 ดังนี้

ตาราง 3.1 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามในแต่ละด้าน

การสื่อสารภาษาอังกฤษ	ค่าความเชื่อมั่น
การฟัง	.825
การพูด	.829
การอ่าน	.856
การเขียน	.794
รวม	.937

7. นำแบบสอบถามที่ผ่านขั้นตอนทั้งหมดไปใช้ในการทดลองจริงกับ กลุ่มตัวอย่าง

โดยโครงสร้างของแบบสอบถามการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของวิศวกรไทย: กรณีศึกษา บริษัทญี่ปุ่นในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร ซึ่งเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ และกำหนดระดับคะแนน ดังนี้

ระดับการใช้มากที่สุด	ให้	5	คะแนน
ระดับการใช้มาก	ให้	4	คะแนน
ระดับการใช้ปานกลาง	ให้	3	คะแนน
ระดับการใช้น้อย	ให้	2	คะแนน
ระดับการใช้น้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

ผู้วิจัยใช้คะแนนเฉลี่ยระดับระดับการใช้ภาษาอังกฤษ ดังนี้ (ประกอบ กรรณสูตร, 2538 : 100)

คะแนนเฉลี่ย	1.00-1.50	หมายถึง มีระดับการใช้ที่น้อยที่สุด
คะแนนเฉลี่ย	1.51-2.50	หมายถึง มีระดับการใช้ที่น้อย
คะแนนเฉลี่ย	2.51-3.50	หมายถึง มีระดับการใช้ปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	3.51-4.50	หมายถึง มีระดับการใช้มาก
คะแนนเฉลี่ย	4.51-5.00	หมายถึง มีระดับการใช้มากที่สุด

การสร้างแบบสอบถามการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของวิศวกรไทย: กรณีศึกษาบริษัทญี่ปุ่นในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามตามขั้นตอนที่กล่าวไว้ และได้นำข้อเสนอแนะต่างๆ มาปรับปรุงจนได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์ และนำไปให้กลุ่มตัวอย่าง คือวิศวกรที่ปฏิบัติงานอยู่ในบริษัทญี่ปุ่นในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร เป็นผู้ตอบ

2. แบบสัมภาษณ์เชิงลึก เป็นแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง ประกอบด้วยปัญหาและสภาพการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของวิศวกรไทยที่ทำงานในบริษัทญี่ปุ่น ได้แก่ การสื่อสารด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยจัดทำในลักษณะกลุ่มสนทนาย่อย ในด้านความคิดเห็นในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้ง 4 ด้าน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองระหว่างวันที่ 24 เดือน มีนาคม – 24 เดือน เมษายน 2558 เป็นระยะเวลา 1 เดือนโดยใช้แบบสอบถาม และการสัมภาษณ์เชิงลึก

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

การศึกษาครั้งนี้ในครั้งนี ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 การหาค่าคะแนนเฉลี่ย โดยคำนวณจากสูตรดังนี้ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543 : 142)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ยเลขคณิต
 $\sum X$ แทน ผลรวมของข้อมูลทั้งหมด
 N แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

1.2 การหาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยคำนวณจากสูตรดังนี้ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543 : 142)

$$S.D. = \sqrt{\frac{n \sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ S.D. แทน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 $\sum x^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละคนยกกำลังสอง
 $(\sum x)^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละคนทั้งหมดยกกำลังสอง
 n แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

2. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบจำแนกทางเดียว (One-way ANOVA) หรือ F-test และ t-test ในการเปรียบเทียบการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของวิศวกรไทย: กรณีศึกษาบริษัท ญี่ปุ่นในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร

3. วิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องแบบสอบถาม

1. วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้องของเครื่องมือ

(Index of Item Objective Congruence : IOC) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543 : 117)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามที่สร้างขึ้น

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

5.2 นำผลการทดสอบมาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นโดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา

(α – Coefficient) ตามแบบของครอนบัก (Cronbach 1990 ; อ้างถึงใน พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543: 125-126)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right\}$$

เมื่อ α แทน สัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น

n แทน จำนวนข้อ

S_i^2 แทน คะแนนความแปรปรวนแต่ละข้อ

S_t^2 แทน คะแนนความแปรปรวนทั้งฉบับ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเรื่อง “การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของวิศวกรไทย: กรณีศึกษาบริษัทญี่ปุ่นในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร” โดยผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถาม และการสัมภาษณ์เชิงลึก (โดยจัดทำในลักษณะกลุ่มสนทนาละย้อย) ทำการวิเคราะห์ข้อมูลและทดสอบสมมติฐานเพื่อที่จะตอบคำถามในการวิจัยเป็นไปตามสมมติฐานหรือไม่ สามารถสรุปการรวบรวมข้อมูลและเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. การเก็บรวบรวมข้อมูล
2. สัญลักษณ์ที่ใช้การวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ตอนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับข้อเสนอแนะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ตอนที่ 4 การทดสอบสมมติฐาน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยเรื่อง “การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของวิศวกรไทย: กรณีศึกษาบริษัทญี่ปุ่นในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร” เป็นการวิจัยเชิงปริมาณร่วมกับการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยใช้แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากวิศวกรที่ปฏิบัติงานบริษัทญี่ปุ่นในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร ซึ่งกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเชิงปริมาณ จำนวน 223 คน สามารถเก็บข้อมูลได้ 223 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100 นำมาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเชิงคุณภาพ จำนวน 80 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เนื้อหา ซึ่งจะนำเสนอออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย 1) ระดับการศึกษาสูงสุด 2) ประสบการณ์ในการทำงาน 3) ระดับตำแหน่งงาน 4) ความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษ และ 5) การใช้ภาษาอังกฤษในด้านใดมากที่สุด

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

ตอนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับข้อเสนอแนะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ตอนที่ 4 การทดสอบสมมติฐาน

สัญลักษณ์ที่ใช้การวิเคราะห์ข้อมูล

n	แทน	จำนวนตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง
S.D.	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับความแตกต่างของค่าเฉลี่ย 2 กลุ่มตัวอย่าง
F	แทน	ค่าความน่าจะเป็นที่คำนวณได้จากค่าสถิติที่ใช้ทดสอบ
		เกณฑ์ที่ผู้วิจัยใช้ในการสรุปผล จะใช้ระดับนัยสำคัญ 0.05
*	แทน	ระดับนัยสำคัญ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

4.1 ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย การศึกษาสูงสุด ประสบการณ์ในการทำงาน ระดับตำแหน่งงาน ความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษ และการใช้ภาษาอังกฤษในด้านใดมากที่สุด โดยการแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ

ตาราง 4.1 จำนวนและค่าร้อยละของข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม
จำแนกตามระดับการศึกษาสูงสุด

การศึกษาสูงสุด	จำนวน (n)	ร้อยละ
ต่ำกว่าปริญญาตรี	7	3.14
ปริญญาตรี	199	89.24
สูงกว่าปริญญาตรี	17	7.62
รวม	223	100.00

จากตาราง 4.1 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 199 คน คิดเป็นร้อยละ 89.24 รองลงมา สูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 7.62 และ ต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 3.14

ตาราง 4.2 จำนวนและค่าร้อยละของข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม
จำแนกตามประสบการณ์ในการทำงาน

ประสบการณ์ในการทำงาน	จำนวน (n)	ร้อยละ
1-5 ปี	136	61.00
6-10 ปี	33	14.80
11 ปีขึ้นไป	54	24.20
รวม	223	100.00

จากตาราง 4.2 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการทำงาน 1-5 ปี จำนวน 136 คน คิดเป็นร้อยละ 61.00 รองลงมา 11 ปีขึ้นไป จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 24.20 และ 6-10 ปี จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 14.80

ตาราง 4.3 จำนวนและค่าร้อยละของข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม
จำแนกตามระดับตำแหน่งงาน

ระดับตำแหน่งงาน	จำนวน (n)	ร้อยละ
ระดับบริหาร (ผู้จัดการ/หัวหน้างาน)	56	25.11
ระดับปฏิบัติการ (พนักงานระดับปฏิบัติการ)	167	74.89
รวม	223	100

จากตาราง 4.3 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีตำแหน่งอยู่ในระดับปฏิบัติการ (พนักงานระดับปฏิบัติการ) จำนวน 167 คน คิดเป็นร้อยละ 74.89 รองลงมา ระดับบริหาร (ผู้จัดการ/หัวหน้างาน) จำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 25.11

ตาราง 4.4 จำนวนและค่าร้อยละของข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม
จำแนกตามความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษ

ความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษ	จำนวน (n)	ร้อยละ
ทุกวัน	138	61.90
ทุกสัปดาห์	70	31.40
อื่นๆ	15	6.70
รวม	223	100.00

จากตาราง 4.4 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ได้ใช้ภาษาอังกฤษทุกวัน จำนวน 138 คน คิดเป็น ร้อยละ 61.90 รองลงมา ทุกสัปดาห์ จำนวน 70 คน ร้อยละ 31.40 และอื่นๆ จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 6.70

ตาราง 4.5 จำนวนและค่าร้อยละของข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม
จำแนกตามจำนวนการใช้ภาษาอังกฤษ

ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ	มากที่สุด		มาก		ปานกลาง		น้อย	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
การฟัง	12	5.40	13	5.90	85	38.10	13	5.80
การพูด	21	9.40	15	6.70	56	25.10	131	58.80
การอ่าน	143	64.10	113	50.70	27	12.10	40	17.90
การเขียน	28	12.60	71	31.80	98	43.90	26	11.70

จากตาราง 4.5 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการใช้ทักษะภาษาอังกฤษด้านการอ่าน ส่วนใหญ่ใช้อยู่ในระดับมาก จำนวน 143 คน คิดเป็นร้อยละ 64.10 ทักษะด้านการพูดได้ใช้น้อย จำนวน 131 คน คิดเป็นร้อยละ 58.80 ทักษะด้านการฟังส่วนใหญ่ได้ใช้ปานกลาง จำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 38.10 สำหรับทักษะการเขียนส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 43.90

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

4.2 ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนโดยการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation- SD) ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 4.6 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการใช้
การฟัง	3.21	0.84	ปานกลาง
การพูด	2.74	0.88	ปานกลาง
การอ่าน	3.43	0.84	ปานกลาง
การเขียน	2.95	0.85	ปานกลาง
รวม	3.12	0.74	ปานกลาง

จากตาราง 4.6 กลุ่มตัวอย่างมีระดับการใช้ภาษาอังกฤษโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาตามทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ 4 ด้าน พบว่าการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทุกทักษะมีการให้อยู่ในระดับปานกลาง โดยเรียงลำดับทักษะที่มีการใช้มากไปหาน้อย ดังนี้ ทักษะด้านการอ่าน รองลงมาทักษะด้านการฟัง ทักษะด้านการเขียน และทักษะด้านการพูด ตามลำดับ

ตาราง 4.7 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทักษะด้านการฟัง

ทักษะด้านการฟัง	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการใช้
1. ฟังบทสนทนาในชีวิตประจำวัน	2.51	1.11	ปานกลาง
2. ฟังบทสนทนาจากผู้ร่วมงานในที่ทำงาน	3.19	1.07	ปานกลาง
3. ฟังข้อมูลจากผู้บริหารระดับสูง/จากผู้เชี่ยวชาญ/ จากลูกค้า	3.41	1.07	ปานกลาง
4. ฟังในที่ประชุม	3.60	1.11	มาก
5. ฟังจากสื่อต่างๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ ซีดี เป็นต้น	3.33	1.13	ปานกลาง
รวม	3.21	0.84	ปานกลาง

จากตาราง 4.7 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทักษะด้านการฟัง อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าส่วนใหญ่ใช้ในการฟังในที่ประชุมอยู่ในระดับมาก รองลงมาฟังข้อมูลจากผู้บริหารระดับสูง/จากผู้เชี่ยวชาญ/จากลูกค้า อยู่ในระดับปานกลาง ฟังจากสื่อต่างๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ ซีดี เป็นต้น อยู่ในระดับปานกลาง ฟังบทสนทนาจากผู้ร่วมงานในที่ทำงาน อยู่ในระดับปานกลาง และฟังบทสนทนาในชีวิตประจำวัน อยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ

สอดคล้องกับผลการสัมภาษณ์กับวิศวกรไทยในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนครที่กล่าวว่า “การฟัง เป็นปัญหาค่อนข้างมาก เนื่องจากไม่เข้าใจในคำศัพท์ ไม่คุ้นกับสำเนียงเพราะปัจจุบันเป็นการสื่อสารกับชาวญี่ปุ่นมากที่สุด แต่อย่างไรก็ตามแก้ปัญหาด้วยการถามเพื่อให้การสื่อสารประสบผลสำเร็จ และอีกประเด็นหนึ่งความใกล้ชิดสนิทสนมทำให้เกิดการฟังเข้าใจง่ายขึ้น”

ตาราง 4.8 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
ทักษะด้านการพูด

ทักษะด้านการพูด	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการใช้
1. การสนทนาโต้ตอบในชีวิตประจำวัน	2.22	1.07	น้อย
2. การเจรจาต่อรองทางธุรกิจ	2.87	1.16	ปานกลาง
3. พุดนำเสนอรายงานในที่ประชุม	3.35	1.16	ปานกลาง
4. การโต้ตอบทางโทรศัพท์	2.28	1.09	น้อย
5. พุดแสดงความคิดเห็นในที่ประชุม	2.98	1.25	ปานกลาง
รวม	2.74	0.88	ปานกลาง

จากตาราง 4.8 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการใช้ภาษาอังกฤษในด้านการพูด อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ พุดนำเสนอรายงานในที่ประชุม รองลงมา พุดแสดงความคิดเห็นในที่ประชุม และการเจรจาต่อรองทางธุรกิจ ส่วนข้อที่มีการใช้อยู่ในระดับน้อยได้แก่ การโต้ตอบทางโทรศัพท์ และการสนทนาโต้ตอบในชีวิตประจำวัน

สอดคล้องกับผลการสัมภาษณ์เชิงลึกกับวิศวกรไทยในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนครที่กล่าวว่า “การพูดที่เป็นทางการจริงๆ ได้ใช้เมื่อพูดเพื่อนำเสนอในที่ประชุมของบริษัท นำเสนอผลิตภัณฑ์ หรือเมื่อลูกค้ามาเยี่ยมชมบริษัท เป็นต้น ส่วนการพูดในชีวิตประจำวันส่วนใหญ่จะใช้ทั้งภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และภาษาญี่ปุ่น ผสมผสานกันไป”

ตาราง 4.9 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
ทักษะด้านการอ่าน

ทักษะด้านการอ่าน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการใช้
1. อ่านไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ (email)	4.10	0.93	มาก
2. อ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ	2.54	1.25	ปานกลาง
3. อ่านคู่มือภาษาอังกฤษ	3.12	1.17	ปานกลาง
4. อ่านจดหมายเวียน/ ป้ายประกาศภาษาอังกฤษ	2.87	1.25	ปานกลาง
5. อ่านรายละเอียดเกี่ยวกับสินค้าและผลิตภัณฑ์ภาษาอังกฤษ	3.89	1.17	มาก
6. อ่านรายงาน/บันทึกข้อความที่เป็นภาษาอังกฤษ	3.64	1.13	มาก
7. อ่านข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตที่เป็นภาษาอังกฤษ	3.89	1.10	มาก
รวม	3.43	0.84	ปานกลาง

จากตาราง 4.9 พบว่า กลุ่มตัวอย่างใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทักษะด้านการอ่านอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่ามีการใช้สูงสุดคือ ใช้อ่านจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (email) อยู่ในระดับมาก รองลงมาอ่านข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตที่เป็นภาษาอังกฤษ และอ่านรายงาน/บันทึกข้อความที่เป็นภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับมาก อ่านจดหมายเวียน/ป้ายประกาศภาษาอังกฤษ อ่านจดหมายเวียน/ป้ายประกาศภาษาอังกฤษ และอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับปานกลาง

สอดคล้องกับผลการสัมภาษณ์เชิงลึกกับวิศวกรไทยในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนครที่กล่าวว่า “การอ่านได้ใช้บ่อยมาก โดยจะอ่านไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ โดยปัญหาส่วนใหญ่ที่พบคือ ไม่เข้าใจคำหมายของคำศัพท์และบริบทของคำศัพท์นั้นๆ นอกจากนั้นไวยากรณ์ส่วนใหญ่ก็ไม่ค่อยถูกต้อง”

ตาราง 4.10 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
ทักษะด้านการเขียน

ทักษะด้านการเขียน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการใช้
1. จัดบันทึกข้อมูล	3.10	1.00	ปานกลาง
2. เขียนจดหมายธุรกิจ/เขียนรายงาน	3.23	1.04	ปานกลาง
3. เขียนโครงการ	2.49	1.04	ปานกลาง
4. เขียนจดหมายสมัครงาน/เขียนประวัติส่วนตัว	2.99	1.24	ปานกลาง
รวม	2.95	0.85	ปานกลาง

จากตาราง 4.10 พบว่า กลุ่มตัวอย่างใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทักษะด้านการเขียนอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าการใช้อยู่ในระดับปานกลางทุกข้อโดยเรียงจากมากไปหาน้อยดังนี้ เขียนจดหมายธุรกิจ/เขียนรายงาน รองลงมา จัดบันทึกข้อมูล เขียนจดหมายสมัครงาน/เขียนประวัติส่วนตัว และเขียนโครงการ ตามลำดับ

สอดคล้องกับผลการสัมภาษณ์เชิงลึกกับวิศวกรไทยในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนครที่กล่าวว่า “ทักษะการเขียนโดยเฉพาะอย่างยิ่งการเขียนไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ เพราะในการติดต่อสื่อสารปัจจุบันจะใช้ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์เป็นหลักในการส่งข้อมูลต่างๆ ทั้งนำเสนอราคา ข้อมูลผลิตภัณฑ์ ปัญหาที่พบมากที่สุดคือ คำศัพท์ บางครั้งไม่รู้จักคำศัพท์โดยเฉพาะศัพท์เทคนิคส่งผลให้การเขียนไม่ดีเท่าที่ควร และปัญหาด้านไวยากรณ์ ที่บางครั้งส่งผลให้เกิดข้อผิดพลาดได้”

TNI

THAI -
NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY

ตอนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับข้อเสนอแนะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

4.3 ข้อมูลเกี่ยวกับข้อเสนอแนะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

สำหรับข้อมูลเกี่ยวกับข้อเสนอแนะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีผู้เสนอแนะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

ตาราง 4.11 ข้อเสนอแนะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ทักษะ	ประเด็น
การฟัง	1. ไม่รู้คำศัพท์ ไม่รู้ความหมายของคำศัพท์นั้นๆ ส่งผลให้ไม่เข้าใจ 2. ควรเพิ่มทักษะการฟังในหลักสูตรเป็นทักษะแรกให้มีความเข้าใจความหมายผู้สื่อสารมากที่สุด 3. ต้องการหลักสูตรที่มีการสนทนาตามการสนทนาจริงในวงการอุตสาหกรรม (มีหลายๆ ตัวอย่าง) 4. ต้องตั้งใจและสรุปใจความในสิ่งที่ฟังและประเด็นสำคัญการจับใจความในสิ่งที่เขาพูด 5. ฟังสำเนียงไม่รู้เรื่อง 6. ไม่ได้ใช้งานกับเจ้าของภาษา (มักสื่อสารกับญี่ปุ่น) 7. ไม่มีการทดสอบหรือซักถามว่าที่ได้ยินเข้าใจถูกต้องไหม 8. สำเนียงของคนแต่ละชาติไม่เหมือนกัน เช่น ญี่ปุ่นพูดภาษาอังกฤษจะฟังยาก
การพูด	1. ไม่เข้าใจคำศัพท์ คำศัพท์บางคำไม่เข้าใจทำให้เข้าใจผิดพลาดในการสื่อสาร 2. การพูดจะได้พูดเฉพาะในที่ประชุมที่ต้องนำเสนอ และเมื่อมีลูกค้าต่างชาติมาเยือนบริษัท ไม่ค่อยได้ใช้บ่อยจึงทำให้การพูดไม่ค่อยคล่อง 3. ต้องการหลักสูตรและตำราเกี่ยวกับบทสนทนาที่ใกล้เคียงกับการทำงานจริง 4. ในสถาบันการศึกษาอยากให้ป็นครูชาวต่างชาติเป็นครูสอนภาษาอังกฤษเพื่อที่จะได้คุ้นกับเสียง 5. <u>อายที่จะพูด</u> แต่เมื่อสถานการณ์บังคับให้ต้องพูดก็สามารถพูดได้แต่ไม่ค่อยคล่องแคล่ว 6. พูดตามความเข้าใจตัวเองไม่ได้ยึดตามหลักไวยากรณ์ จึงทำให้ผู้ฟังงง 7. การพูดเป็นทักษะที่ 2 ที่ต้องปรับปรุงให้มีการสื่อสารให้รู้เรื่องสื่อสารชัดเจน ไม่กล้าพูด กลัวออกเสียงผิด คิดรูปประโยคนาน ไม่ค่อยกล้าพูด

ตาราง 4.11 ข้อเสนอแนะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (ต่อ)

ทักษะ	ประเด็น
การอ่าน	1. อ่านได้พอประมาณ ศัพท์บางคำไม่เข้าใจความหมาย ไม่รู้ศัพท์หรือแปลความหมายผิด 2. ประโยคที่มีลักษณะซับซ้อนของตัวประโยคสั้นๆ 3. ปัญหาคือคำศัพท์บางคำสะกดไม่เป็น 4. พยายามอ่านและดูสื่อภาษาอังกฤษบ่อยๆ 5. ส่วนมากเป็นเรื่องที่ใช้อยู่ประจำไม่หลากหลาย 6. ได้ใช้งานทุกวันโดยการอ่าน-เขียนไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ได้ตอบลูกค้ากับบริษัทลูกค้า
การเขียน	1. เขียนไม่ถูกหลักไวยากรณ์ 2. เปิดพจนานุกรม (Google) เพื่อค้นหาคำศัพท์ 3. ใช้ทุกวันเหมือนการอ่าน จะช่วยให้จำได้ง่ายขึ้นและพัฒนาตัวเองได้ดี 4. ในสถาบันการศึกษาอยากให้เขียนภาษาอังกฤษในรายวิชาภาษาอังกฤษโดยไม่มีภาษาไทย 5. ไม่รู้คำศัพท์ ส่งผลให้การเขียนไม่ดีเท่าที่ควร

ตอนที่ 4 การทดสอบสมมติฐาน

4.4 ผลการทดสอบสมมติฐาน

การทดสอบสมมติฐานในการวิจัย ใช้สถิติในการทดสอบได้แก่ การทดสอบค่า t-test และ F-test (One Way Anova) ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 ระดับตำแหน่งงานของวิศวกรที่ต่างกันใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารต่างกัน

ตาราง 4.12 ผลการเปรียบเทียบการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จำแนกระดับตำแหน่งงาน

การใช้ภาษาอังกฤษ	ตำแหน่ง	n	$\bar{x}$	S.D.	t	Sig.
การฟัง	ระดับปฏิบัติการ	167	3.01	0.89	2.041*	.042
	ระดับบริหาร	56	3.27	0.82		
การพูด	ระดับปฏิบัติการ	167	2.78	0.97	-0.334	.739
	ระดับบริหาร	56	2.73	0.85		
การอ่าน	ระดับปฏิบัติการ	167	3.02	0.79	4.340*	.000
	ระดับบริหาร	56	3.56	0.82		
การเขียน	ระดับปฏิบัติการ	167	2.56	0.85	4.135*	.000
	ระดับบริหาร	56	3.08	0.81		
ภาพรวม	ระดับปฏิบัติการ	167	2.87	0.77	2.950*	.004
	ระดับบริหาร	56	3.21	0.72		

จากตาราง 4.12 พบว่าวิศวกรที่มีตำแหน่งระดับบริหารมีการใช้ภาษาอังกฤษในภาพรวมมากกว่าวิศวกรที่มีตำแหน่งระดับปฏิบัติการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า มีความต่างกัน 3 ทักษะ ประกอบด้วยทักษะด้านการฟัง ทักษะด้านการอ่าน และทักษะด้านการพูด โดยในทุกทักษะวิศวกรที่มีตำแหน่งระดับบริหารมีการใช้ภาษาอังกฤษมากกว่าวิศวกรที่มีตำแหน่งระดับปฏิบัติการ ส่วนทักษะด้านการพูดไม่ต่างกัน

สมมติฐานที่ 2 ความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษของวิศวกรต่างกันใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารต่างกัน

ตาราง 4.13 ผลการเปรียบเทียบการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
จำแนกตามความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษ

การใช้ภาษาอังกฤษ	ความถี่ในการใช้ ภาษาอังกฤษ	n	$\bar{X}$	S.D.	F	Sig.
การฟัง	ทุกวัน	138	3.40	0.77	20.204*	0.000
	ทุกสัปดาห์	70	3.07	0.80		
	อื่นๆ	15	2.11	0.79		
การพูด	ทุกวัน	223	3.01	0.79	36.470*	0.000
	ทุกสัปดาห์	138	2.51	0.77		
	อื่นๆ	70	1.33	0.56		
การอ่าน	ทุกวัน	15	3.59	0.77	17.101*	0.000
	ทุกสัปดาห์	223	3.33	0.75		
	อื่นๆ	138	2.37	1.08		
การเขียน	ทุกวัน	70	3.14	0.76	24.483*	0.000
	ทุกสัปดาห์	15	2.84	0.84		
	อื่นๆ	223	1.70	0.53		
ภาพรวม	ทุกวัน	138	3.32	0.61	32.575*	0.000
	ทุกสัปดาห์	70	2.98	0.72		
	อื่นๆ	15	1.93	0.75		

จากตาราง 4.13 พบว่าวิศวกรที่มีความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษต่างกัน มีระดับการใช้ภาษาอังกฤษในภาพรวมต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มีความต่างกันในทุกด้าน ทั้งทักษะด้านการฟัง ทักษะด้านการอ่าน ทักษะด้านการพูด และ ทักษะด้านการเขียน เมื่อทำการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ้ (Scheffe's Method) ในคู่ที่แตกต่าง ผลการวิเคราะห์มีดังนี้

ตาราง 4.14 เปรียบเทียบความแตกต่างการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของวิศวกร

จำแนกตามความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทักษะด้านการฟัง

ความถี่		ทุกวัน	ทุกสัปดาห์	อื่นๆ
	$\bar{x}$	3.40	3.07	2.11
ทุกวัน	3.40	-	.325*	1.290*
ทุกสัปดาห์	3.07		-	.694*
อื่นๆ	2.11			-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 4. 14 ผลการทดสอบเปรียบเทียบความแตกต่างการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของวิศวกร จำแนกตามความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารพบว่าวิศวกรที่มีการใช้ภาษาอังกฤษทุกวันมีระดับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังมากกว่าวิศวกรที่ใช้ภาษาอังกฤษทุกสัปดาห์ และอื่นๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นอกจากนี้ยังพบว่าวิศวกรที่มีความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษทุกวันมีการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟังมากกว่าวิศวกรที่มีความถี่ในการใช้อื่นๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ตาราง 4.15 เปรียบเทียบความแตกต่างการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของวิศวกร

จำแนกตามความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทักษะด้านพูด

ความถี่		ทุกวัน	ทุกสัปดาห์	อื่นๆ
	$\bar{x}$	3.01	2.51	1.33
ทุกวัน	3.01	-	.494*	1.675*
ทุกสัปดาห์	2.51		-	1.180*
อื่นๆ	1.33			-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 4.15 ผลการทดสอบเปรียบเทียบความแตกต่างการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของวิศวกร จำแนกตามความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารพบว่าวิศวกรที่มีการใช้ภาษาอังกฤษทุกวันมีระดับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูดมากกว่าวิศวกรที่ใช้

ภาษาอังกฤษทุกสัปดาห์ และอื่นๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นอกจากนี้ยังพบว่าวิศวกรที่มีความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษทุกวันมีการใช้ภาษาอังกฤษด้านการพูดมากกว่าวิศวกรที่มีความถี่ในการใช้อื่นๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ตาราง 4.16 เปรียบเทียบความแตกต่างการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของวิศวกร
จำแนกตามความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทักษะด้านการอ่าน

ความถี่		ทุกวัน	ทุกสัปดาห์	อื่นๆ
	$\bar{x}$	3.59	3.33	2.37
ทุกวัน	3.59	-	.267	1.222*
ทุกสัปดาห์	3.33		-	.955*
อื่นๆ	2.37			-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 4.16 ผลการทดสอบเปรียบเทียบความแตกต่างการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของวิศวกร จำแนกตามความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารพบว่าวิศวกรที่มีการใช้ภาษาอังกฤษทุกวันมีระดับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการอ่านมากกว่าวิศวกรที่ใช้ภาษาอังกฤษอื่นๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นอกจากนี้ยังพบว่าวิศวกรที่มีความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษทุกสัปดาห์มีการใช้ภาษาอังกฤษด้านการอ่านมากกว่าวิศวกรที่มีความถี่ในการใช้อื่นๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ตาราง 4.17 เปรียบเทียบความแตกต่างการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของวิศวกร
จำแนกตามความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทักษะด้านการเขียน

ความถี่		ทุกวัน	ทุกสัปดาห์	อื่นๆ
	$\bar{x}$	3.14	2.84	1.70
ทุกวัน	3.14	-	.300*	1.443*
ทุกสัปดาห์	2.84		-	1.142*
อื่นๆ	1.70			-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 4.17 ผลการทดสอบเปรียบเทียบความแตกต่างการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของวิศวกร จำแนกตามความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารพบว่าวิศวกรที่มีการใช้ภาษาอังกฤษทุกวันมีระดับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการเขียนมากกว่าวิศวกรที่ใช้ภาษาอังกฤษทุกสัปดาห์ และอื่นๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นอกจากนี้ยังพบว่าวิศวกรที่มีความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษทุกวันมีการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียนมากกว่าวิศวกรที่มีความถี่ในการใช้อื่นๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ตาราง 4.18 เปรียบเทียบความแตกต่างการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของวิศวกร จำแนกตามความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในภาพรวม

ความถี่		ทุกวัน	ทุกสัปดาห์	อื่นๆ
	$\bar{x}$	3.32	2.98	1.93
ทุกวัน	3.32	-	.341*	1.388*
ทุกสัปดาห์	2.98		-	1.046*
อื่นๆ	1.93			-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 4.18 ผลการทดสอบเปรียบเทียบความแตกต่างการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของวิศวกร จำแนกตามความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารพบว่าวิศวกรที่มีการใช้ภาษาอังกฤษทุกวันมีระดับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในภาพรวมมากกว่าวิศวกรที่ใช้ภาษาอังกฤษทุกสัปดาห์ และอื่นๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นอกจากนี้ยังพบว่าวิศวกรที่มีความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษทุกวันมีการใช้ภาษาอังกฤษในภาพรวมมากกว่าวิศวกรที่มีความถี่ในการใช้อื่นๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

บทที่ 5

สรุปและอภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเรื่อง “การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของวิศวกรไทย: กรณีศึกษาบริษัทญี่ปุ่นในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร” ผู้วิจัยได้นำเสนอสาระสำคัญของการวิจัย ดังนี้

1. สรุปผลการวิจัย
2. อภิปรายผล
3. ข้อเสนอแนะการวิจัยในอนาคต

สรุปผลการวิจัย

1. ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม วิศวกรไทยที่ทำงานในบริษัทญี่ปุ่น ในอุตสาหกรรมอมตะนครที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการทำงาน 1-5 ปี และดำรงตำแหน่งอยู่ในระดับปฏิบัติการ
2. ความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ได้ใช้ภาษาอังกฤษทุกวัน
3. การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนพบว่า มีระดับการใช้ภาษาอังกฤษโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง แต่เมื่อพิจารณารายด้านพบว่ามีการใช้ทักษะการอ่านมากที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอ่านไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ และอ่านข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตที่เป็นภาษาอังกฤษ รองลงมาทักษะด้านการฟัง โดยส่วนใหญ่ใช้ในการฟังในที่ประชุม ฟังข้อมูลจากผู้บริหารระดับสูง / จากผู้เชี่ยวชาญ / จากลูกค้า และฟังจากสื่อต่างๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ ซีดี ทักษะด้านการเขียน พบว่าส่วนใหญ่จะเขียนจดหมายธุรกิจในลักษณะของการส่งข้อมูลผ่านไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ เขียนรายงาน เป็นต้น และทักษะด้านการพูด พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีการใช้ทักษะดังกล่าวน้อยมาก ส่วนใหญ่พูดนำเสนอรายงานในที่ประชุม พูดแสดงความคิดเห็นในที่ประชุม และการเจรจาต่อรองทางธุรกิจ
4. ข้อมูลเกี่ยวกับข้อเสนอแนะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สามารถสรุปประเด็นสำคัญได้ดังนี้
 - 4.1 การฟัง ปัญหาส่วนใหญ่พบว่า 1) ไม่เข้าใจในคำศัพท์ ทำให้ไม่เข้าใจเนื้อหาทั้งหมดที่พูด 2) สำเนียงการพูด เนื่องจากส่วนใหญ่การติดต่อสื่อสารกับชาวต่างชาติ คือชาวญี่ปุ่น บางครั้งสำเนียงการพูดไม่ชัดเจนทำให้สับสน และ 3) ไม่มีการสรุปในการฟังแต่ละครั้ง

4.2 การพูด ปัญหาส่วนใหญ่พบว่า 1) ไม่เข้าใจคำศัพท์ คำศัพท์บางคำไม่เข้าใจทำให้เข้าใจผิดพลาดในการสื่อสาร 2) ทักษะการพูดจะได้ใช้เมื่อพูดเฉพาะในที่ประชุมที่ต้องนำเสนอ และเมื่อมีลูกค้าต่างชาติมาเยือนบริษัท ไม่ค่อยได้ใช้บ่อยจึงทำให้การพูดไม่ค่อย

4.3 การอ่าน เป็นทักษะที่ใช้บ่อยมากที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอ่านจากไประณิษย์อิเล็กทรอนิกส์ เพราะปัจจุบันการสั่งงานโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับบริษัทลูกค้าจะสั่งงานและดำเนินงานผ่านไประณิษย์อิเล็กทรอนิกส์เป็นหลัก แต่ปัญหาคือไม่เข้าใจคำศัพท์ในบางคำ ทำให้อ่านไม่เข้าใจ

4.4 การเขียน เป็นทักษะที่มีการใช้บ่อย โดยเขียนไประณิษย์อิเล็กทรอนิกส์ แต่ปัญหาคือการเขียนไม่ถูกต้องไวยากรณ์ แต่สามารถสื่อสารกันได้

5. ข้อเสนอแนะสรุปประเด็นได้ดังนี้ 1) ต้องการหลักสูตร / ตำราเกี่ยวกับบทสนทนาที่ใกล้เคียงกับการทำงานจริง 2) สถาบันการศึกษา ควรให้เป็นครูชาวต่างชาติเป็นครูสอนภาษาอังกฤษเพื่อที่จะได้คุ้นกับสำเนียง และ 3) การจัดฝึกอบรมการใช้ภาษาอังกฤษให้พนักงาน เพื่อให้สามารถสื่อสารได้

6. การทดสอบสมมติฐาน ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดสมมติฐานการวิจัยไว้ 2 ประเด็นคือ

6.1 ตำแหน่งงานของวิศวกรที่ต่างกันมีการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารต่างกัน พบว่าวิศวกรที่มีตำแหน่งระดับบริหารมีการใช้ภาษาอังกฤษในภาพรวมมากกว่าวิศวกรที่มีตำแหน่งระดับปฏิบัติการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการอ่านและการเขียน

6.2 ความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษต่างกัน มีการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารต่างกัน พบว่าวิศวกรที่มีความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษต่างกัน มีระดับการใช้ภาษาอังกฤษในภาพรวมต่างกันทั้งทักษะด้านการฟัง ทักษะด้านการอ่าน ทักษะด้านการพูด และทักษะการเขียน

7. ผลจากการประชุมกลุ่มย่อย สรุปผลการประชุมดังนี้

7.1 ทักษะการเขียน วิศวกรส่วนใหญ่พบว่าการสื่อสารภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะใช้ทักษะการเขียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเขียนไประณิษย์อิเล็กทรอนิกส์ เพราะในการติดต่อสื่อสารปัจจุบันจะใช้ไประณิษย์อิเล็กทรอนิกส์เป็นหลักในการส่งข้อมูลต่างๆ ทั้งนำเสนอราคา ข้อมูลผลิตภัณฑ์ ปัญหาที่พบมากที่สุดคือ คำศัพท์ บางครั้งไม่รู้จักคำศัพท์โดยเฉพาะศัพท์เทคนิคส่งผลให้การเขียนไม่ดีเท่าที่ควร และปัญหาด้านไวยากรณ์ ที่บางครั้งส่งผลให้เกิดข้อผิดพลาดได้

7.2 ทักษะการอ่าน วิศวกรส่วนใหญ่พบว่าการสื่อสารภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะใช้ทักษะการอ่านควบคู่กับการทักษะการเขียน โดยจะอ่านไประณิษย์อิเล็กทรอนิกส์ โดยปัญหาส่วนใหญ่ที่พบคือ ไม่เข้าใจคำหมายของคำศัพท์และบริบทของคำศัพท์นั้นๆ นอกจากนั้นไวยากรณ์ส่วนใหญ่ก็ไม่ค่อยถูกต้อง

7.3 ทักษะการพูด วิศวกรส่วนใหญ่พบว่าในการสื่อสารภาษาอังกฤษในด้านการพูด ส่วนใหญ่จะพูดเพื่อนำเสนอในที่ประชุมของบริษัท นำเสนอผลิตภัณฑ์ หรือเมื่อลูกค้ามาเยี่ยมชม บริษัท เป็นต้น ส่วนการพูดในชีวิตประจำวันส่วนใหญ่จะใช้ทั้งภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และ ภาษาญี่ปุ่น

7.4 ทักษะการฟัง วิศวกรส่วนใหญ่พบว่าในการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการฟัง เป็น ปัญหาค่อนข้างมาก เนื่องจากไม่เข้าใจในคำศัพท์ ไม่คุ้นกับสำเนียงเพราะปัจจุบันเป็นการสื่อสารกับ ชาวญี่ปุ่นมากที่สุด แต่อย่างไรก็ตามแก้ปัญหาด้วยการถามเพื่อให้การสื่อสารประสบผลสำเร็จ และ อีกประเด็นหนึ่งความใกล้ชิดสนิทสนมทำให้เกิดการฟังเข้าใจง่ายขึ้น

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยเรื่อง การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของวิศวกรไทย: กรณีศึกษาบริษัท ญี่ปุ่นในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร พบมีประเด็นที่น่าสนใจนำมาอภิปรายผล ดังนี้

1. การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของวิศวกรไทยทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ การฟัง การพูด การ อ่าน และการเขียนพบว่า มีระดับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยภาพรวมอยู่ในระดับปาน กลาง ทั้งนี้เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่ตอบแบบสอบถามเป็นวิศวกรที่ดำรงตำแหน่งใน พนักงานระดับปฏิบัติการ ดังนั้นอาจจะได้ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในระดับที่ไม่บ่อยมาก แต่ เมื่อเปรียบเทียบกับระดับตำแหน่งงานพบว่า วิศวกรที่ทำหน้าที่ในระดับผู้บริหาร ถือเป็นผู้จัดการ หัวหน้างาน มีการใช้ภาษาอังกฤษบ่อยมากทั้งในด้านการอ่าน การเขียนและการพูด

ทักษะการอ่าน พบว่ามีการใช้ทักษะการอ่านเป็นทักษะที่มีการใช้บ่อยมากที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอ่านไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ และอ่านข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตที่เป็น ภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับงานวิจัยของสอดคล้องกับงานวิจัยของอานนท์ ไชยสุริยา (2552) ที่ พบว่าบุคลากรในอุตสาหกรรมปิโตรเลียมและปิโตรเคมี ใช้ทักษะด้านการอ่านภาษาอังกฤษบ่อย ที่สุด กล่าวคือ มีอัตราการอ่านทุกวัน โดยเฉพาะการอ่านจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (E-mail) นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของจิราภา วิทยากรักษ์ (2539) ที่พบว่าวิศวกรโรงงานในนิคม อุตสาหกรรมลาดกระบัง เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษต่อการดำเนินชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะ อย่างยิ่งทักษะการอ่านซึ่งถือว่าเป็นทักษะที่ดีที่สุด และงานวิจัยของภทรี รัตนมณัฏ (2545) ที่พบว่า พนักงานชาวไทยในบริษัทต่างชาติคือบริษัท อีทีเอ (ประเทศไทย) จำกัด ซึ่งพบว่าพนักงานชาวไทย ที่ทำงานในบริษัทต่างชาติ มีการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการอ่านเอกสารข้อมูลระดับมาก

ทักษะการเขียน เป็นทักษะที่มีการใช้บ่อย โดยเขียนไปรษณียอิเล็กทรอนิกส์ แต่ปัญหา คือ การเขียนไม่ถูกหลักไวยากรณ์ แต่พอสื่อสารกันได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของอานนท์ ไชยสุริยา (2552) ที่พบว่าทักษะการเขียนเป็นทักษะที่มีการใช้บ่อยรองจากทักษะการอ่าน จากผลการศึกษาพบว่า ปัญหาในทักษะการเขียนของวิศวกรส่วนใหญ่คือไม่เข้าใจในคำศัพท์ และใช้ไวยากรณ์ไม่ถูกต้องอาจจะทำให้สื่อความหมายผิดพลาดได้ ดังนั้นเพื่อให้การเขียนภาษาอังกฤษดีขึ้น ควรยึดตามองค์ประกอบการเขียน คือ 1) เนื้อหา ซึ่งผู้เขียนต้องทราบสิ่งที่จะเขียน ทราบวัตถุประสงค์ในการเขียน และทราบผู้อ่าน 2) รูปแบบการเขียนหรือสไตล์การเขียน ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับจำนวนการเขียน และการเรียงลำดับเนื้อหา การใช้คำ จำนวนในการเชื่อมต่อประโยค 3) กลวิธีในการเขียน ได้แก่การใช้สัญลักษณ์ต่างๆ ของภาษาที่ใช้ในการเขียน 4) ไวยากรณ์ ผู้เขียนต้องเข้าใจหลักไวยากรณ์ และสามารถใช้ได้ถูกต้อง ซึ่งทั้ง 4 องค์ประกอบนี้ผู้เขียนจะเขียนได้ดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ในการเขียน ศิลปะในการถ่ายทอด (Heaton, 1975 : 135)นอกจากนั้นผู้เขียนต้องมีความชัดเจนในเนื้อหาที่จะเขียนจึงจะทำให้องค์ประกอบการเขียนมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

จากผลการศึกษาดังกล่าวเห็นได้ว่า ทักษะการอ่านมีความสำคัญต่อการทำงาน เพราะการทำงานในปัจจุบันจำเป็นต้องอ่านข้อมูล ข่าวสารต่าง ๆ เป็นประจำ และข้อมูลข่าวสาร วิทยาการความรู้ต่างๆ ในปัจจุบันจะถ่ายทอดเป็นภาษาอังกฤษโดยส่วนใหญ่ ดังนั้นหากต้องการสร้างมูลค่าให้กับตนเองก็จำเป็นต้องเพิ่มทักษะการอ่านซึ่งการอ่านเพื่อให้เกิดความเข้าใจได้นั้น ต้องอาศัยองค์ประกอบในการอ่าน คือ 1) ความหมายของคำ (Word meaning) คือต้องเข้าใจความหมายของคำที่อยู่ในรูปประโยคลักษณะต่าง ๆ ดังนั้นความหมายของคำย่อมแตกต่างกันออกไป 2) หน่วยความคิด (Thought units) คือการเข้าใจความหมายของกลุ่มคำ ซึ่งผู้อ่านจะต้องรู้จักอ่านเป็นกลุ่มคำเพื่อเข้าใจความหมายที่ต่อเนื่องและสัมพันธ์กัน ทำให้ได้ความหมายมากกว่าการอ่านทีละคำ และ 3) เข้าใจประโยค (Sentence comprehension) หมายถึง การเข้าใจความหมายของรูปประโยคซึ่งเป็นความสามารถของผู้อ่านที่จะใช้ความหมายของคำ กลุ่มคำให้สัมพันธ์กันจนเป็นรูปประโยคที่ให้ความหมายสมบูรณ์ 4) เข้าใจในอนุเจต (Paragraph comprehension) หมายถึง การเข้าใจเนื้อความของรูปประโยคที่ต่อเนื่องทั้งหมดในแต่ละตอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสำคัญของแต่ละตอนนั้น ๆ และเข้าใจระหว่างอนุเจต (Comprehension of larger units) หมายถึง การเข้าใจเนื้อความของทุก

ตอนที่ต่อเนื่องกันจนจบ ซึ่งผู้อ่านสามารถเข้าใจความหมาย แนวความคิดที่สำคัญของเนื้อหาและการลำดับเนื้อหาจนสามารถสรุปเป็นความคิดรวบยอดที่สำคัญได้ (Bond and Tinker, 1957 : 235)

2. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องปรับปรุง แก้ไข จากข้อเสนอแนะและผลการศึกษา พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีการใช้ภาษาอังกฤษในระดับกลาง และในปลายปี พ.ศ. 2558 ประเทศไทยต้องเข้าสู่ประชาคมอาเซียนดังนั้นความจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารย่อมมีมากขึ้น และจากข้อเสนอแนะพบว่า ต้องการให้มีการจัดการฝึกอบรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่อให้สามารถสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของทรงพร ทาเจริญศักดิ์ รัชนี เสนีย์ศรีสันต์ และพรพิมล ชูศิศิลป์ (2547) ภัทรี รัตนมณท์ (2545) โดยในการจัดฝึกอบรมนั้นต้องตรงกับความต้องการของสถานประกอบการ หรือตามสภาพความเป็นจริง นอกจากนั้นยังพบว่ามีความต้องการหลักสูตร หรือ ตำราที่บทสนทนาที่ใกล้เคียงกับการทำงานจริง ซึ่งจากการศึกษาของฐมณท์ปวีร์ เพชรรัตน์ (255) ที่ทำการสำรวจความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อประเมินตำราเรียนในการฝึกอบรมภาษาอังกฤษของพนักงานสายงานปีโตรเลียมนอกชายฝั่ง พบว่าตำราเรียนที่ใช้จะเน้นด้าน เครื่องมือในการทำงาน ความปลอดภัยในการทำงานความปลอดภัย เป็นต้น ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นสถานประกอบการควรจะมีการจัดการฝึกอบรมพนักงานสถาบันการศึกษาที่ทำหน้าที่ในการผลิตวิศวกรควรเน้นการสอนที่ให้เป็นไปตามสภาพความเป็นจริง เช่น คำศัพท์ต่างๆ ที่จำเป็นสำหรับในการติดต่อสื่อสารทางธุรกิจ เป็นต้น

ข้อเสนอแนะการวิจัยในอนาคต

1. ควรจะมีการศึกษาวิศวกรไทยที่ดำรงตำแหน่งในกลุ่มผู้บริหาร เพื่อให้ได้เห็นสภาพการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างแท้จริง
2. ควรศึกษาวิศวกรไทยที่ทำหน้าที่เป็นวิศวกรต่างๆ เช่นวิศวกรจัดซื้อ วิศวกรฝ่ายผลิต เป็นต้น ว่ามีการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างไร

บรรณานุกรม

การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย. (2556). รายงานตลาดนิคมอุตสาหกรรมในประเทศไทย.

กรุงเทพฯ: การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย.

กุสุมา รัชมณี และคณะ. (2536). **หนังสือภาษาไทย ทักษะสื่อสาร 1**. กรุงเทพฯ: ไทยร่มเกล้า.

จิราภา วิทยาภิรักษ์. (2539). การสำรวจความต้องการใช้ภาษาอังกฤษในโรงงานอุตสาหกรรมเพื่อเป็นแนวทางในการจัดหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ. วารสารวิชาการพระจอมเกล้าพระนครเหนือ, 6(3), 26-33.

จุมพฏปวีร์ เพชรรัตน์. (2555). การสำรวจความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อประเมินตำราเรียนในการฝึกอบรมภาษาอังกฤษของพนักงานสายงานปิโตรเลียมเอกชนชายฝั่ง. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

ทรงพร ทาเจริญศักดิ์ รัชนิ เสนีย์ศรีสันต์ และพรพิมล ชุตติศิลป์. (2547). การศึกษาและวิเคราะห์ความต้องการการใช้และพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในอุตสาหกรรมยานยนต์. กรุงเทพฯ: โครงการจัดตั้งศูนย์พัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา.

ธนาคารไทยพาณิชย์. (2556). โอกาสครั้งใหม่จากคลื่นเงินลงทุนครั้งใหญ่จากญี่ปุ่น. ค้นเมื่อ 23 มีนาคม 2558, จาก <http://www.scbsme.com/th/business-knowledge/business>.

ประคอง วรรณสูตร. (2538). **สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2543). **วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์** (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

ภัทรี รัตนมณฑ์. (2546). การใช้ภาษาอังกฤษของพนักงานไทยต่อการปฏิบัติงานในบริษัทต่างชาติ : กรณีศึกษาบริษัท อีทีเอ (ประเทศไทย) จำกัด. ปัญหาพิเศษ (รป.ม.) มหาวิทยาลัยบูรพา.

ภาพิมล ชาติพหล. (2549). ปัญหาและความต้องการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของพนักงานบริษัท เอ็นโก เอ็นจิเนียริง แอนด์ เซอร์วิส จำกัด. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ศิริรัตน์ อินทรวิเชียร. (2552). ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียนที่มีผลต่อความเครียดในงานของพนักงาน : ศึกษาเฉพาะกรณีพนักงาน บริษัท จี เจ สตีล จำกัด (มหาชน). วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิตมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนแห่งประเทศไทย. (2557). สถิติการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ รายเดือนสะสมปี 2557. ค้นเมื่อ 23 มีนาคม 2558, จาก http://www.thinkasiainvestthailand.com/boicontent/webfocus/pdf_199.pdf.

สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). แนวคิดและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมนึก ภัททิยธนี. (2544). การวัดผลการศึกษา. กอฬสินธุ์: ประสานการพิมพ์.

อมตะ คอร์ปอเรชั่น. (2014). **Directory 2014**. กรุงเทพฯ: อมตะ คอร์ปอเรชั่น.

_____. (2010). **Amata Nakorn Industrial Estate**. ค้นเมื่อ 23 มีนาคม 2558, จาก <http://www.amata.com>.

อานนท์ ไชยสุริยา. (2552). การใช้ภาษาอังกฤษของบุคลากรในอุตสาหกรรมปิโตรเลียมและปิโตรเคมีในภาคตะวันออกของประเทศไทย. **เอกสารการประชุมเวทีวิจัยมนุษย์กับสังคม** 52, 149-162.

อัจฉรา วงศ์โสธร. (2539). การทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Arapoff, N. (1967). Writing: A thinking Process. **Tesol Quarterly**, 1(5), 119-120.

Bartz, Walter H. (1979). **Teaching oral communication in the foreign language classroom language in education theory and practice**. Virginia: The Centre for Applied Linguistics.

Binder, Carol. (2001). Does writing have to be painful In **The 21st Thailand TESOL**

- International Conference: Conference Summaries.** 2001 January 18-20; Bangkok: 9-11.
- Burmeister, Louis E. (1974). **Reading strategies for secondary school teachers.** California: Addison Wesley Publishing.
- Bond, Guy L. and Tinker, A. Miles. (1957). **Reading difficulties their diagnosis and correction.** New York: Appleton-Century Gifts, Inc.
- Canale, Michael and Swain, Merrill. (1980). Theoretical bases of communicative approaches to second language teaching and testing. **Applied Linguistics**, 1(1), 1-47.
- Carroll. (1982). **Testing communication performance.** London: Pergamon Press.
- Chee, Laksamee. (2002). Engaging ideas: Integrating writing, critical thinking and active learning in the classroom In **The 22nd Thailand TESOL International Conference: Conference Summaries.** January 17-19; Chiang Mai: 33-35.
- Conley, Mark W. (1995). **Content reading instruction : A communicative approach** (2nd ed). New York: McGraw-Hill, Inc.
- Cornbleet, Sandra and Carter, Ronald. (2001). **The language of speech and writing.** London: Routledge.
- Dixon, C. N. & Nessel, D. (1983). **Language experience approach to reading and writing.** Hayward, California: Alemany Press.
- Feyten, C. M. (1991). The power of listening ability: An overlooked dimension in language Acquisition. **The Modern Language Journal**, 75, 173-180.
- Finocchiaro, M. (1958). Reflections on the past, the present, and the future. **A Forum Anthology**, 19-29.
- Finocchiaro, M.B. and Bonomo, M. (1973). **The foreign language : A guide for teacher.** New York: Regents.
- Finocchiaro, M.B. and Brumfit, Christopher. (1983). **The functional national approach : From Theory to practice.** New York: Oxford University Press.

Gobel, Peter. 2002. Key Concepts in E-mail Fluency In **The 22nd Thailand TESOL**

International Conference: Conference Summaries. January 17-19. Chiang Mai: 39-41.

Harris, A. J. (1974). **Harris Tests of Lateral dominance** (3rd ed). New York: The Psychological Corporation.

Harris, D.P. (1988). **Testing English as a second language.** New York: McGraw-Hill.

._____. (1969). **Testing English as a second language.** New York: McGraw Hill.

Heaton, J.B. (1975). **Writing English language test.** London: Long Man Group.

Higgin, John. (1978). **Teaching listening comprehension.** London: Longman.

Jacobs, L. Holly and other. (1981). **Testing ESL composition: A practical approach.** Massachusetts: Newbury House Publisher.

McCrimmon, P.M. and James, McCrimmon. (1978). **Writing with a purpose shorted.** Boston: Houghton Mifflin.

Morley, J. (1984). **Learning in ESL: Developing self-study activities for listening comprehension.** Orlando: Harcourt Brace Jovanovich.

Mackey , William F. (1965). **Language teaching analysis.** London: Longman Group.

Oller, John W. (1979). **Language test at school : A pragmatic approach.** London: Longman.

Raimes, A. (1983). **Techniques in teaching writing.** New York: Oxford University Press.

Rivers, M. Wilga. (1980). **English teaching foreign language skills.** Chicago: The University of Chicago Press.

Rost, M. (1991). **Listening in action: Activities for developing listening in language teaching.** London: Prentice Hall.

Rubin, J. and Thompson, I. (1994). **How to be a more successful language learning: Toward learner autonomy.** Boston: Heinle and Heinle.

Scribner, S., and Cole, M. (1978). Literacy without schooling: testing for intellectual effects.

Harvard Educational Review, 48(4), 448-461.

Searfoss, Lyndon W. and Readence, John E. (1994). **Helping children learn to read** (3rd ed).

Needham Heights: Allyn and Bacon.

Smith, Nila B. (1963). **Reading instruction for today's children**. New Jersey: Prentice – Hall.

Stammer, John D. (1977). Target: The basic of listening. **Language Arts**, 54: 661.

Valett , Rebecca M., and Disiek, Renee S. (1972). **Modern language performance objectives and individualization: A handbook**. New york: Harcoust Brace Jovanovich.

Widdowson, H.G. (1981). **Teaching language as communication**. Oxford: Oxford University Press.

Yamane, T. (1973). **Statistic: An introductory analysis** (3rd ed). New York: Harper and Row.

สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

THAI - JAPANESE INSTITUTE OF TECHNOLOGY

TNI

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถาม

TNI

แบบสอบถาม

การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของวิศวกรไทย: กรณีศึกษาบริษัทญี่ปุ่นในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร
The Use of English for Communication by Thai Engineers: A Case Study of Japanese Companies at Amata Nakorn Industrial Estate

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้สำหรับหาข้อมูลเพื่อการศึกษาวิจัย จะไม่มีผลกระทบต่อการปฏิบัติหน้าที่และในด้าน
ส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามแต่ประการใด **โปรดกรุณาให้ข้อมูลเพื่อการศึกษาในครั้งนี้ด้วย**

ส่วนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับข้อมูลสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน □ ที่ตรงกับความจริงที่สุด

1. ระดับการศึกษาสูงสุดของท่าน

☐ ต่ำกว่าปริญญาตรี ☐ ปริญญาตรี ☐ สูงกว่าปริญญาตรี

2. ประสบการณ์ในการทำงาน

☐ 1-5 ปี ☐ 6-10 ปี ☐ 11 ปีขึ้นไป ☐ อื่นๆ (โปรดระบุ)

3. ระดับตำแหน่งงานในปัจจุบัน

☐ ระดับบริหาร (ผู้จัดการ/หัวหน้างาน) ☐ ระดับปฏิบัติการ (พนักงานระดับปฏิบัติการ)

4. ความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษ

☐ ทุกวัน ☐ ทุกสัปดาห์ ☐ อื่นๆ (โปรดระบุ)

5. การใช้ภาษาอังกฤษในด้านใดมากที่สุด

(ใส่หมายเลข 1= มากที่สุด 2= มาก 3=ปานกลาง 4= น้อย)

☐ การเขียน ☐ การฟัง ☐ การพูด ☐ การอ่าน

ส่วนที่ 2 การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงของท่าน

5	หมายถึง	มากที่สุด
4	หมายถึง	มาก
3	หมายถึง	ปานกลาง
2	หมายถึง	น้อย
1	หมายถึง	น้อยที่สุด

คำถาม	ระดับการใช้				
	5	4	3	2	1
การฟัง					
1. ฟังบทสนทนาในชีวิตประจำวัน					
2. ฟังบทสนทนาจากผู้ร่วมงานในที่ทำงาน					
3. ฟังข้อมูลจากผู้บริหาร / จากผู้เชี่ยวชาญ/จากลูกค้า					
4. ฟังในที่ประชุม					
5. ฟังจากสื่อต่างๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ ซีดี เป็นต้น					
การพูด					
6. การสนทนาโต้ตอบในชีวิตประจำวัน					
7. การเจรจาต่อรองทางธุรกิจ					
8. พุดนำเสนอรายงานในที่ประชุม					
9. การโต้ตอบทางโทรศัพท์					
10. พุดแสดงความคิดเห็นในที่ประชุม					
การอ่าน					
11. อ่านจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (e-mail)					
12. อ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ					
13. อ่านคู่มือภาษาอังกฤษ					
14. อ่านจดหมายเวียน/ ป้ายประกาศภาษาอังกฤษ					
15. อ่านรายละเอียดเกี่ยวกับสินค้าและผลิตภัณฑ์ภาษาอังกฤษ					
16. อ่านรายงาน/บันทึกข้อความที่เป็นภาษาอังกฤษ					
17. อ่านข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตที่เป็นภาษาอังกฤษ					
การเขียน					
18. จัดบันทึกข้อมูล					
19. เขียนจดหมายธุรกิจ / เขียนรายงาน					

แบบสอบถาม (ต่อ)

คำถาม	ระดับการใช้				
การเขียน	5	4	3	2	1
20. เขียนโครงการ					
21. เขียนจดหมายสมัครงาน /เขียนประวัติส่วนตัว					

ส่วนที่ 3 ปัญหาและข้อเสนอแนะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

1. การฟัง

.....

.....

.....

2. การพูด

.....

.....

.....

3. การอ่าน

.....

.....

.....

4. การเขียน

.....

.....

.....

ขอบคุณสำหรับการตอบแบบสอบถาม

ผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้ไปใช้ในการปรับปรุงหลักสูตร และกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
เพื่อการสื่อสารสำหรับวิศวกรไทย

ภาคผนวก ข
แบบสัมภาษณ์

TNI

แบบสัมภาษณ์

การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของวิศวกรไทย: กรณีศึกษาบริษัทญี่ปุ่นในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร

The Use of English for Communication by Thai Engineers: A Case Study of Japanese Companies at Amata Nakorn Industrial Estate

1. ความถี่การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
2. ปัญหาที่พบในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
3. แนวทางแก้ไข

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล

นายกฤษณะ โฆษณหนันท์

สถานที่อยู่ปัจจุบัน

43/884 หมู่บ้านปากเกร็ดวิลเลจ ถ.ติวานนท์ บางพูด
ปากเกร็ด นนทบุรี 11120

ประสบการณ์ทำงาน

พ.ศ. 2541- พ.ศ.2543

อาจารย์ประจำ แผนกภาษาอังกฤษ
วิทยาลัยเทคโนโลยีสยามบริหารธุรกิจ

พ.ศ. 2543-พ.ศ. 2550

อาจารย์ประจำ สาขาภาษาอังกฤษธุรกิจ
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเซีย

พ.ศ. 2550- ปัจจุบัน

อาจารย์ประจำ แผนกภาษาอังกฤษ
สำนักวิชาพื้นฐานและภาษา
ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายภาษาอังกฤษ
สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

ประวัติการศึกษา

พ.ศ.2539

ศิลปศาสตรบัณฑิต (ภาษาอังกฤษ)
มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย

พ.ศ.2550

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
(ภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจและอุตสาหกรรม)
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ

พ.ศ.2556

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
(การแปลเพื่อการศึกษาและธุรกิจ)
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ